

ODMEVI IZ NAŠE DOLINE

2018–2019

Šolsko glasilo učencev
Osnovne šole dr. Ivana Prijatelja
Sodražica

ODMEVI IZ NAŠE DOLINE

2018–2019

**Šolsko glasilo učencev
Osnovne šole dr. Ivana Prijatelja
Sodražica**

ODMEVI IZ NAŠE DOLINE: Glasilo učencev Osnovne šole dr. Ivana Prijatelja Sodražica

IZDAJA: OŠ dr. Ivana Prijatelja Sodražica

UREDNIKA: Lucija Petelinšek

LEKTORIRANJE: Lucija Petelinšek, Tadeja Topolnik

LITERARNI IN LIKOVNI PRISPEVKI: Minka Pakiž, Veronika Kos, Katarina Žagar, Tanja Vasić, Milena Bracović, Brigita Košmrlj, Angelca Pucelj, Ana Porenta, Slavka Tanko, Helena Drobnič, Mojca Šilc, Damjana Urbar, Tadeja Topolnik, Lucija Petelinšek, Majda Kovačič Cimperman

ŠOLSKO LETO: 2018/2019

GRAFIČNA PRIPRAVA IN TISK: Kamitex d.o.o.

SLIKA NASLOVNICA: Glorija Lušin, 6. a

»Razvijte strast do učenja.
Tako nikoli ne boste nehali rasti.«
Anthony J. D'Angelo

Prisrčno pozdravljeni!

Zopet je tu junij. Za nami je še eno šolsko leto. Bilo je ustvarjalno, dinamično, zanimivo in zelo uspešno. Učenci so dosegli izvrstne dosežke na šolskih, regijskih in državnih tekmovanjih v znanju in športu.

Večina lahko z zadovoljstvom pogleda nazaj, na prehojeno pot. Ob spominih na dogodke iz šolskih klopi in zunaj njih se nam porajajo številna vprašanja. Smo zadovoljni z rezultati svojega dela? Kaj sem se novega naučil za življenje? Na kateri dosežek sem najbolj ponosen? Kje bi lahko naredil še korak naprej? Sem se dovolj aktivno vključil v ponujene možnosti sodelovanja in ustvarjanja?

Vsi v šoli smo se trudili in odkrivali vaša močna področja, v vas vzpodbujali raziskovalnega duha in vas učili odgovornosti za lastno delovanje in učenje. Pomagali smo vam odkrivati življenjske cilje in vas usmeriti na pot, kjer jih boste lahko uresničevali. V življenju je poleg znanja pomembno tudi izbirati prave prijatelje, znati svoj čas koristno izrabiti, graditi svojo osebnost in se naučiti živeti v skupnosti, sprejemati drugačnost in iskati dobro v sebi in v drugih.

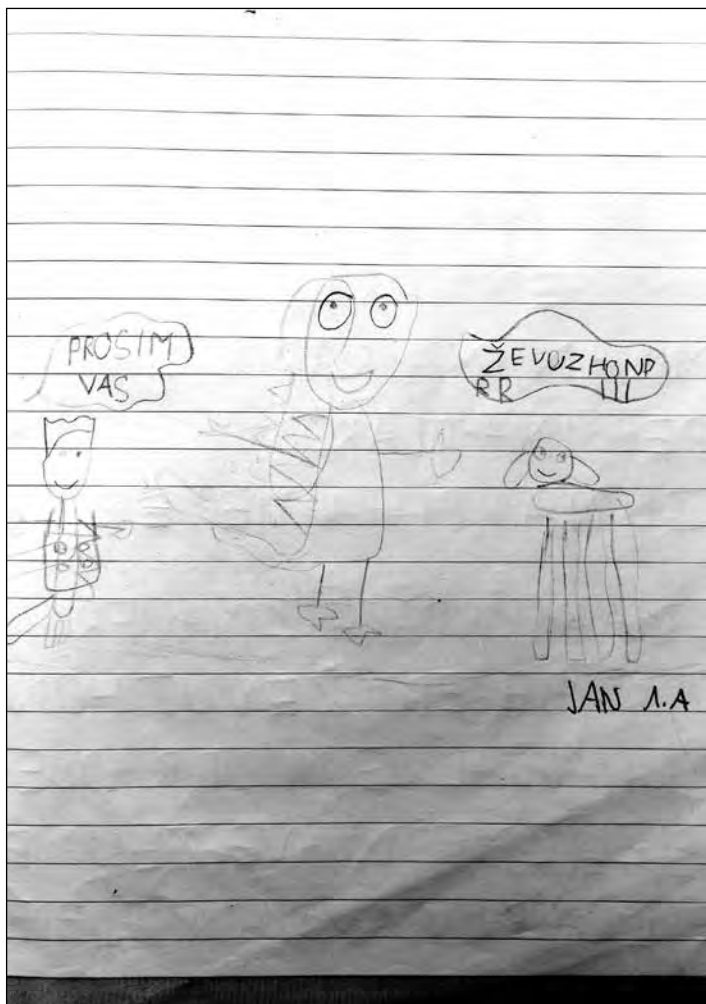
Z odkrivanjem in vzpodbujanjem tistega najboljšega v vseh nas tako pogumno zaključujemo našo skupno pot.

Ponosna sem na vsakega izmed vas, naši najmlajši in malo starejši besedni, likovni in glasbeni ustvarjalci! Zahvala tudi vašim mentoricam in mentorjem za predano pedagoško delo.

Prepričana sem, da boste uživali v branju Odmevov iz naše doline.

Srečno!

Majda Kovačič Cimperman, ravnateljica

MOJA NAJLJUBŠA ŽIVAL

MOJA NAJLJUBŠA ŽIVAL JE KONJ. IMA GRIVO, OČI, USTA, UŠESA, TELO, REP, ŠTIRI NOGE, KOPITA IN DLAKO. JE DOMAČA ŽIVAL. RAD TEČE. LAHKO GA JAHAMO. PASE SE V OGRADI IN JE TRAVO.

POLONA, 1. B

MOJA NAJLJUBŠA IGRAČA

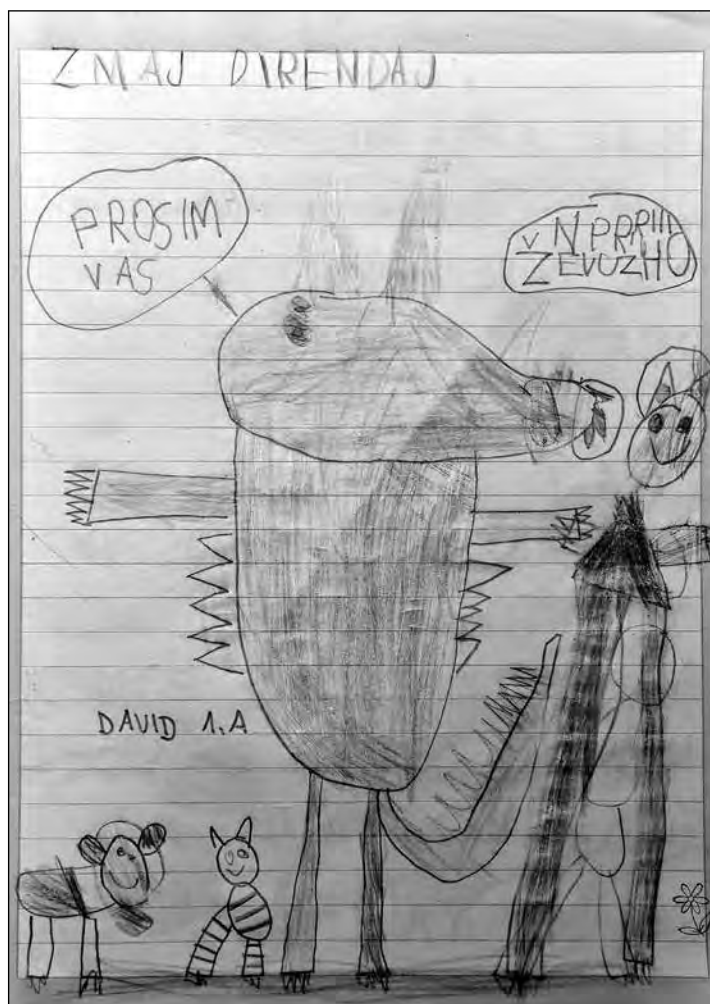
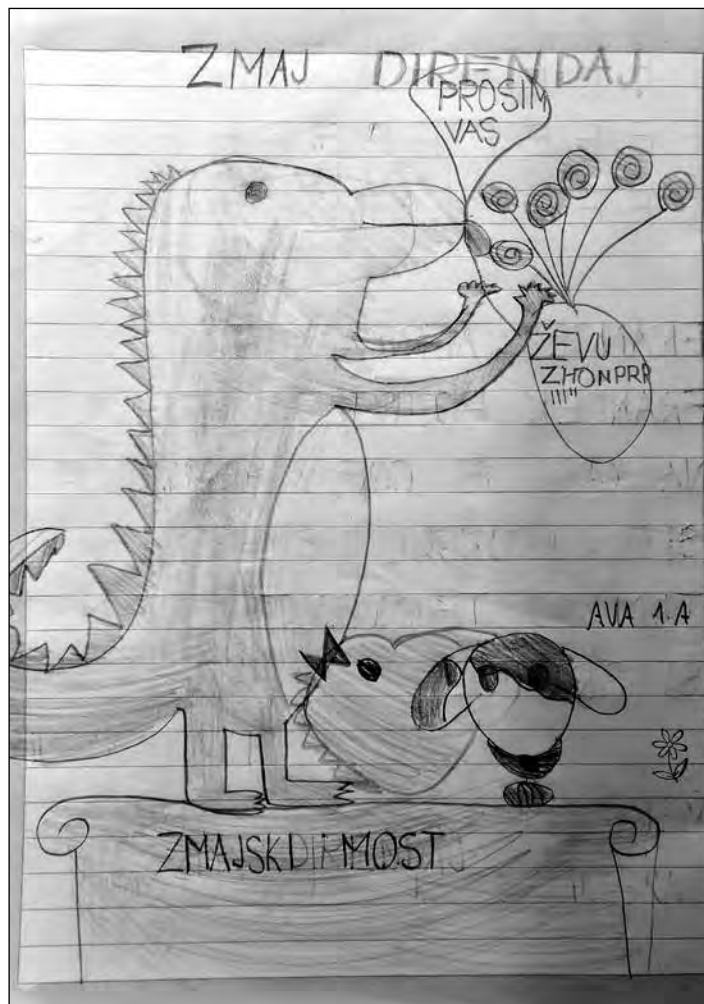
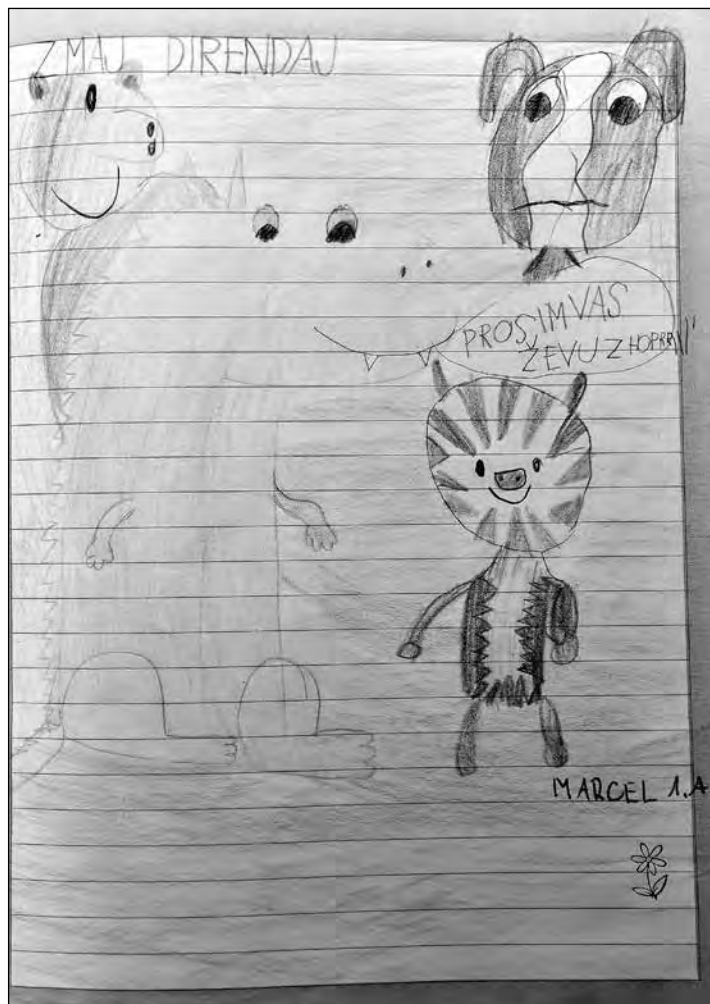
MOJA NAJLJUBŠA IGRAČA JE NADO. TO JE VRTAVKA. JE IZ PLASTIKE IN KOVINE. V NOTRANJOSTI IMA VZMET. ZA IGRO POTREBUJEŠ TUDI SPROŽILEC IN STADION. BOLJE JE, ČE STA VSAJ DVA IGRALCA.

SVIT, 1. B

NAJLJUBŠE

MOJA NAJLJUBŠA IGRAČA JE LETEČA ŽOGA. JE OKROGLA IN LAHKO LETI. MOJA NAJLJUBŠA PREDMETA STA SLOVENŠČINA IN MATEMATIKA. RAD BEREM IN RAČUNAM.

NICOLAI, 1. B

MOJA NAJLJUBŠA ŽIVAL

MOJA NAJLJUBŠA ŽIVAL JE PES. IME MU JE DON. IMA RJAVE OČI. NJEGOVA DLAKA JE ČRNE IN BELE BARVE. IMA ŠTIRI NOGE. STAR JE DVE LETI. ZELO HITRO TEČE. IMA ČISTO KRATKE BRKE. ZELO RAD Z LUKOM HODI NA SPREHOD. JE ZELO LEP.

ELENA, 1. B

MOJ NAJLJUBŠI PREDMET

MOJ NAJLJUBŠI PREDMET JE MATEMATIKA. RADA RAČUNAM RAČUNE S PRIJATELJICAMI. RADA PIŠEM ŠTEVILKE IN RADA RIŠEM S ŠABLONO.

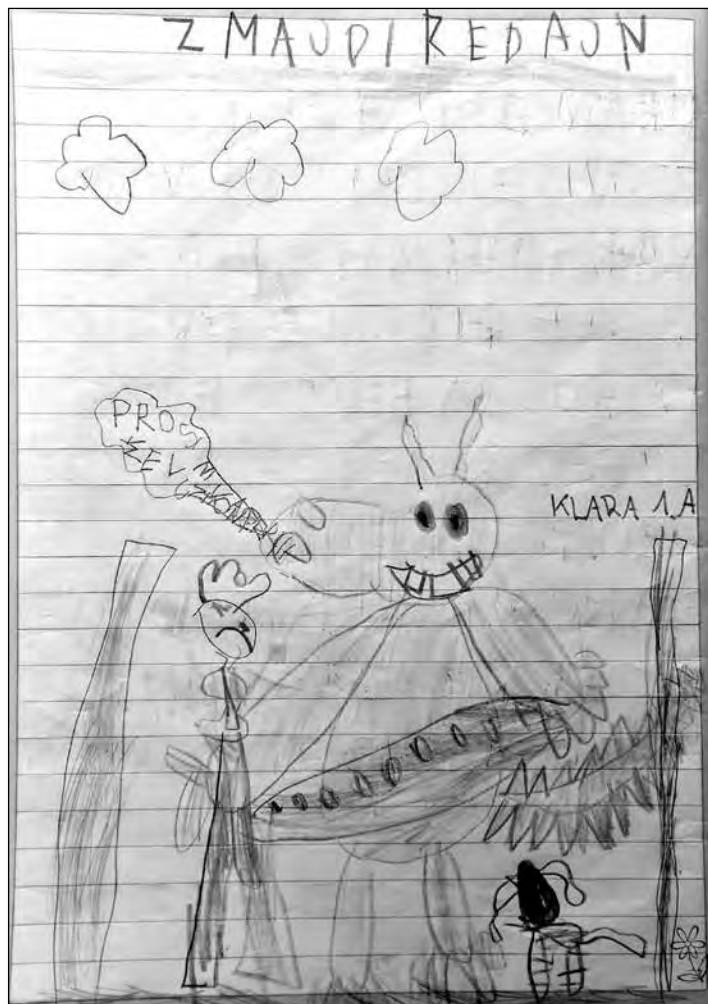
TEA, 1. B

MOJA NAJLJUBŠA IGRAČA

MOJA NAJLJUBŠA IGRAČA JE MEDVEDEK. IME MU JE TEDI. IMA RJAVE OČI. DLAKO IMA SIVO. OBLEKICO IMA ORANŽNO IN BELO. IMA MAJHEN REPEK. Z MANO PIŠE DOMAČE NALOGE. Z MANO TUDI SPI. KO ZASPI, SE NASMEHNE.

ZALA, 1. B

MOJA NAJLJUBŠA IGRAČA

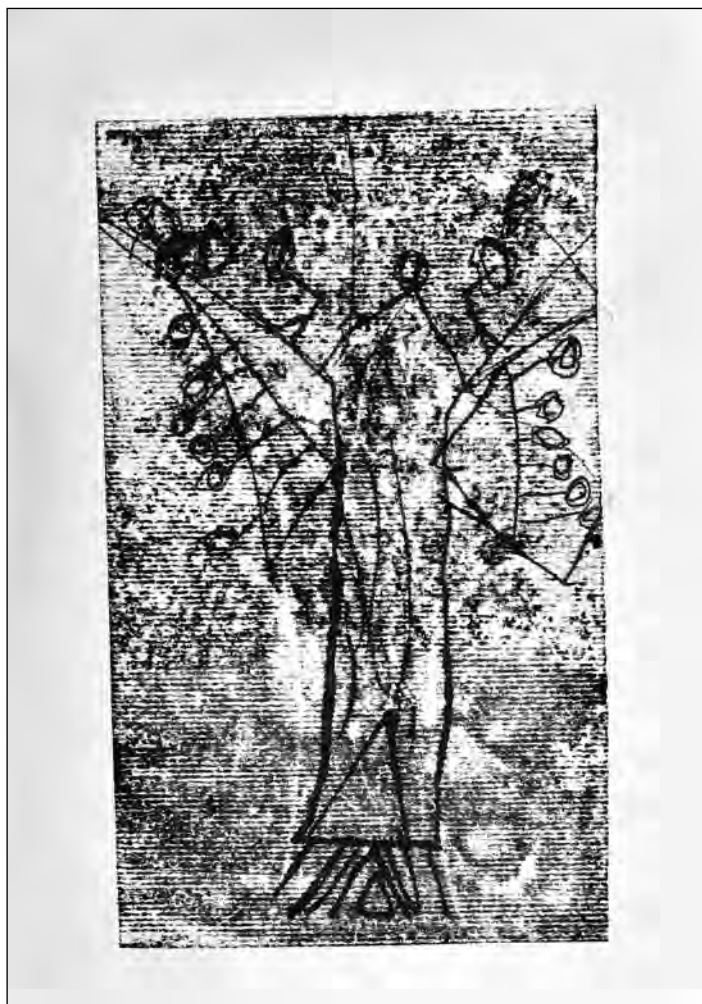
MOJA IGRAČA JE GOZDNI TRAKTOR S PRIKOLICO. JE RDEČE BARVE. IMA ROKO. Z NJO NALAGA HLODE NA PRIKOLICO. IMA PLASTIČNO ZAŠČITO. JE ZELO VELIK. DOBIL SEM GA ZA MIKLAVŽA IN OD TAKRAT JE TO MOJA NAJLJUBŠA IGRAČA. IMAM ŠE CELO MESTO, AMPAK TRAKTOR MI JE NAJLJUBŠI.

JAKOB, 1. B

MOJA NAJLJUBŠA IGRAČA

MOJA NAJLJUBŠA IGRAČA JE PUJSEK. JE ROZA BARVE, IMA NAVIHANA UŠESKA. IMA VELIK NOSEK. POD NJIM JE VEDNO VELIK NASMEH. IMA MAJHEN, ZVIT REPEK. Z MANO GRE NA MORJE, Z MANO TUDI PIŠE NALOGO ZA VEROUK IN PRIPRAVLJA TORBO. V PETEK GRE Z MANO V ŠOLO. Z NJIM SPIM. PREDEN ZASPI, MU PREBEREM PRAVLJICO. ZATO JE TO MOJA NAJLJUBŠA IGRAČA.

KIM, 1. B

MOJA NAJLJUBŠA ŽIVAL

MOJA NAJLJUBŠA ŽIVAL JE ZAJEC. IME MU JE GUMBI. IMA DOLGA UŠESA, DOLGO DLAKO IN IMA KRATEK REP. RAD JE BRIKETE, ČEŠNJE, BANANE, KORENJE IN TRAVO. RAD ME IMA.

MANCA, 1. B

POUSTVARJANJE PO PREBRANI KNJIGI KAJETANA KOVIČA — ZMAJ DIRENDAJ, 1. A

ZMAJ DIRENDAJ

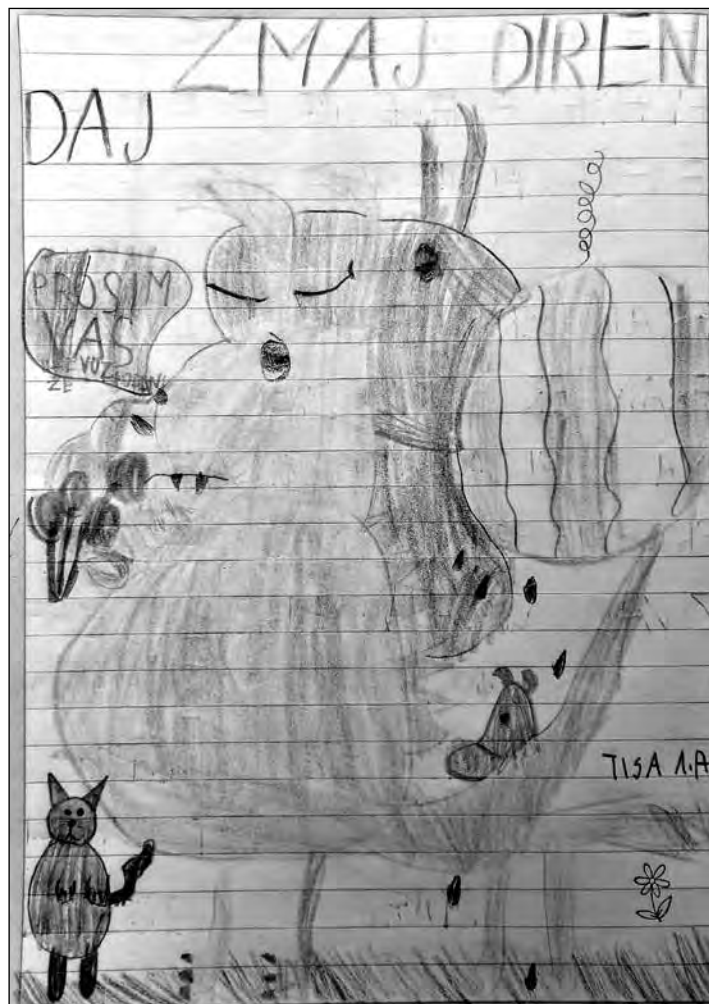
ANA: Zmaj Direndaj je stražil most. Zmaj je bil sladkosned. Zmaj Direndaj ima zviti rep.

BILLAL: Na mostu je bil Zmaj Direndaj. Zmaj Direndaj je videl plakat.

KLARA: Nekoč je živel Zmaj Direndaj. Tako so ga klicali, ker je imel rad zmešnjave. Nekoč je bil v mestu. Srečno življenje je imel, dokler ni imel službe. Vedno je rekel, prosim vas. Vedno je bil lačen. Enkrat ni šel v službo. Zelo je rad jedel.

JAN: Zmaj Direndaj je znal francosko besedo »Ževuzhonprriiii«. Čuval je most. Rad je imel zmešnjave. Zelo je bil lačen. Vsak dan je jedel. Šel je k županu.

LARA: Nekoč je živel Zmaj Direndaj, ki je imel prijatelja Bernija. Zmaj Direndaj noče v službo. Odkar so dobili novega župana, je zmaj Direndaj moral v službo. Bil je zelo lačen. Vsakič je rekel prosim vas.

AVA: Nekoč je živel Zmaj Direndaj. Imel je prijatelja Bernija. Čuval je zmajski most. Govoril je »Ževuzhonprrrrii« in prosim vas. Bil je zelo lačen.

NEŽA: Nekoč je živel Zmaj Direndaj. Rad je jedel lizike in čokolado. Znal je eno besedo po francosko. Stražil je most. Ker mu je postalo dolgčas, je šel na sprehod.

DAVID: Zmaj Direndaj je v službi na mostu. V mesto je prišel župan. Zmaju je ponudil novo službo, da bo lepil »znamkre« na kuverte.

EVA: Zmaj Direndaj je vsak dan stražil na mostu. Zmaj je bil zelene barve. Kuža in zmaj sta prijatelja. Kuharica Julia je zmaja porinila skozi vrata. Zmaj govori tudi francosko.

MATIA: Zmaj Direndaj ni imel službe, zato je rekel župan, da polovijo vse zmaje. Zmaj Direndaj je do sedaj stražil most.

MATEJ: Zmaj Direndaj je prijatelj. Zmaj Direndaj ima rad sladkarije.

MARCEL: Zmaj Direndaj je postal stražnik na mostu. Imel je strašno rad zmešnjave. Kupil si je lubenico. Zjutraj ni šel v službo. Dobil je novo službo.

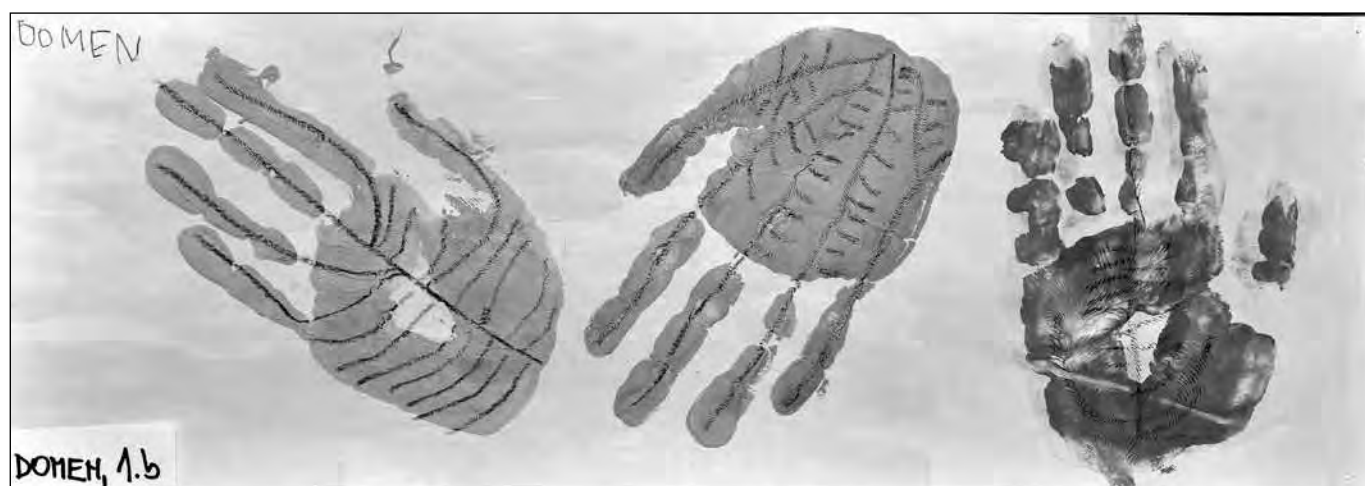
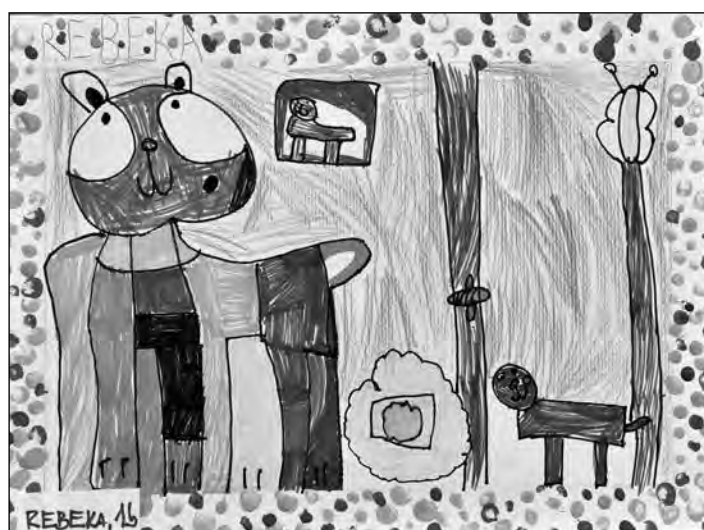
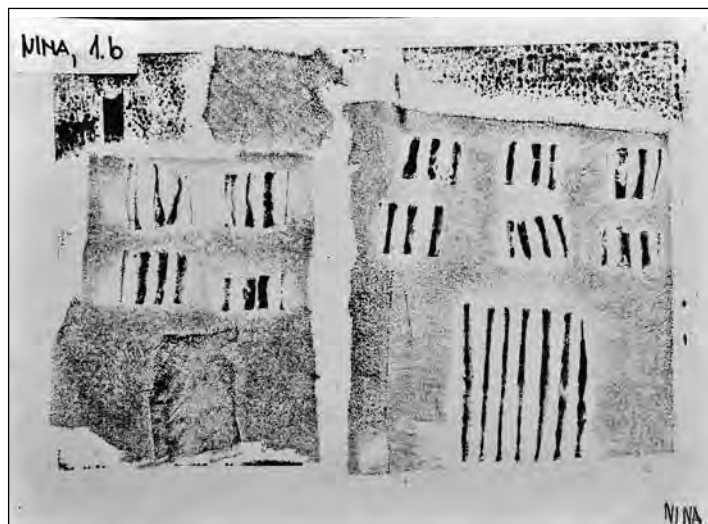

ŽANA: Nekoč je živel zmajček. Velikokrat je rekel prosim vas. Ko pa je v mesto prišel nov župan, je dal vse brezposelne zmaje poloviti. Tako je zmaj Direndaj stražil zmajski most. Nekega jutra ni šel v službo.

NEJC: Nekoč je živel Zmaj Direndaj. Stražil je zmajski most. Bral je napis. Na njem je pisalo dobiš čokolado.

TISA: Zmaj Direndaj je v vodo pljuval peske. Berni je Zmaja Direndaja odpeljal k županu. Šla sta k pasji radosti. Kuharica Julia je Zmaja Direndaja potisnila skozi vrata. Zmaj Direndaj je prebral plakate.

p p p p p p p p p
 P P P P P P P P P
 P P P P P P P P P
 papir papir papir papir
 Primož Primož Primož

TIBERIJ, 2.A

F f

f f f f f f f f f f
 f f f f f f f f f f
 F F F F F F F F F F
 F F F F F F F F F F
 frača frača frača frača
 flauta flauta flauta flauta
 Flora Flora Flora Flora
 Filip Filip Filip Filip

f f f f f f f f f
 f f f f f f f f f
 F F F F F F F F F
 F F F F F F F F F
 Flora Flora Flora Flora
 frača frača frača frača

NEJKA, 2.A

Mišica ma drevesu
 Na javi je stalo staro V
 drevesa je bila majhna lesena
 je bila pokrita z lubjem. Na drevo
 je bila pristo njena. Mimo starega dr-
 evesa je prišel ki je iskal svojega psa.

V dvoje

V vazi sta roži.
 Prijatelj ima svari mucki.
 Deklici preskakujeta kolebnici.
 V pesnici imam barvici.
 Pred hišo stojita koleri.
 Mamica je Metki kupila risi.
 Na mizi sta lončka.
 Dečka imata novi pižami.
 V omari sta dve linači.
 Mama je Jani kupila nov telefon.
 Tina ima v roki dve igrači.
 Neža in Ana imata rojstni dar.

OTA, 2.A Vaja

družina, otroci, morje, sladkedi,
plaža, kopalkes, koga, prijatelji,
miska

Družina je šla na morje. Zdravniki
so povabili tudi prijatelje otrok.
Hla so prišli na plažo, in in
otroci šli in preblekli in
kopalkes in šli plavat. Starša sta
napihnila koga in sta podala
koga otrokom. Otroci so se nekaj
časa koga. Otroci so šli in
vode in so se šli igrati z miska.

ENKRAT JE BIL EN ŠKRAT

Enkrat, enkrat, enkrat je bil en majhen škrat,
enkrat, enkrat, enkrat je bil en škrat.

Imel je dolgo bradico, vsa siva je bila.
Na hrbtu je nosil krošnjico, v njej polno je b'lo zlata.
Enkrat, enkrat, enkrat je bil en majhen škrat,
enkrat, enkrat, enkrat je bil en škrat.

Pomagal rad je vsem ljudem, ki dobri so bili.
Hudobneže preziral je, za njih ni imel oči.
Enkrat, enkrat, enkrat je bil en majhen škrat,
enkrat, enkrat, enkrat je bil en škrat.

Ti praviš, da ga ni bilo, dokazov pa še ni.
V pravljici tej živel bo, zato zapojmo vsi:
Enkrat, enkrat, enkrat je bil en majhen škrat,
enkrat, enkrat, enkrat je bil en škrat.

Igra
se prekucnem,
skolalim,
se po klancu zavalim
in za mano sestra, brat,
enkrat, dvakrat, mnogo krat.

40

MAJ, 2.A

Vija
 šola, telovadnica, učenci, avtobus,
 pomlad, Šola je zelo velika.
 V telovadnici se gibljemo.
 Učenci so moji sošolci. Z
 avtobusom grem domov. Pomlad
 je letni čas. ✓

LUKA, 2.A

Vija
 družina, otroci, morje, sladoled,
 plaža, kopalke, žoga, prijatelji,
 mirka

Družina je odšla na morje.
 Žogo so vzeli s seboj.
 Otroci so dobili sladoled.
 Ko, so prišli na morje,

so se oblekli kopalka.
 Strani so dali na plažo.
 Žogo so se podajali na
 mirka.

Otroci so šli plavat.
 I prijatelji so šli na sladoled.
 Potem so šli domov.

LUKA, 2.A

Vija

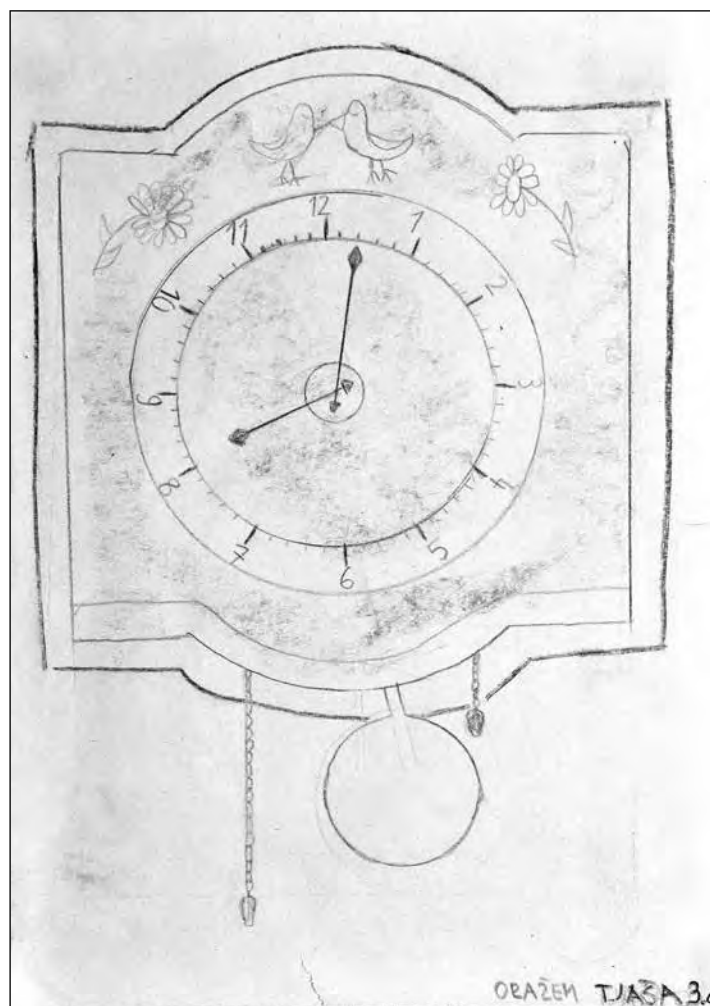
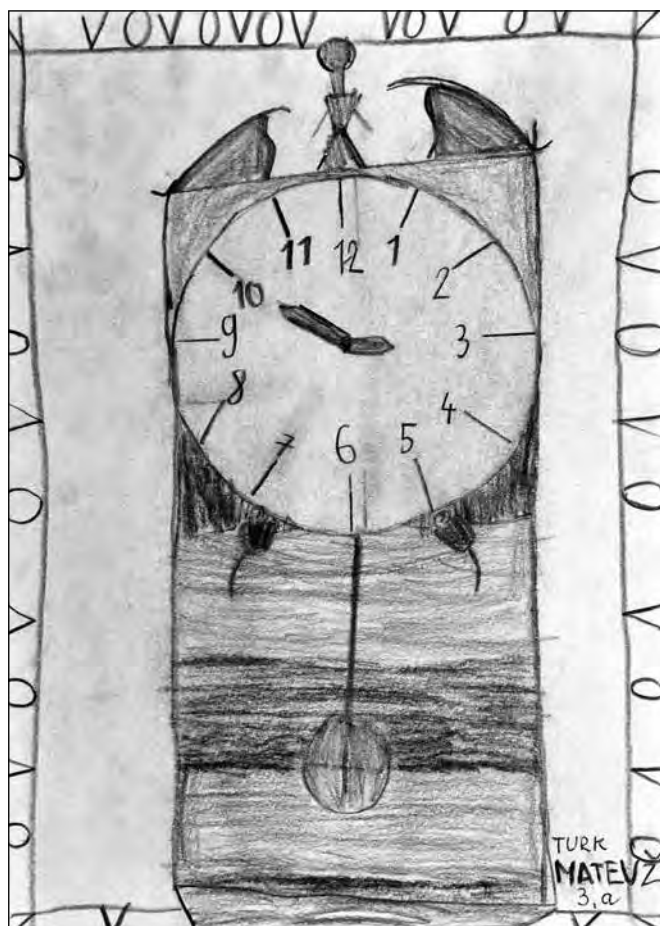
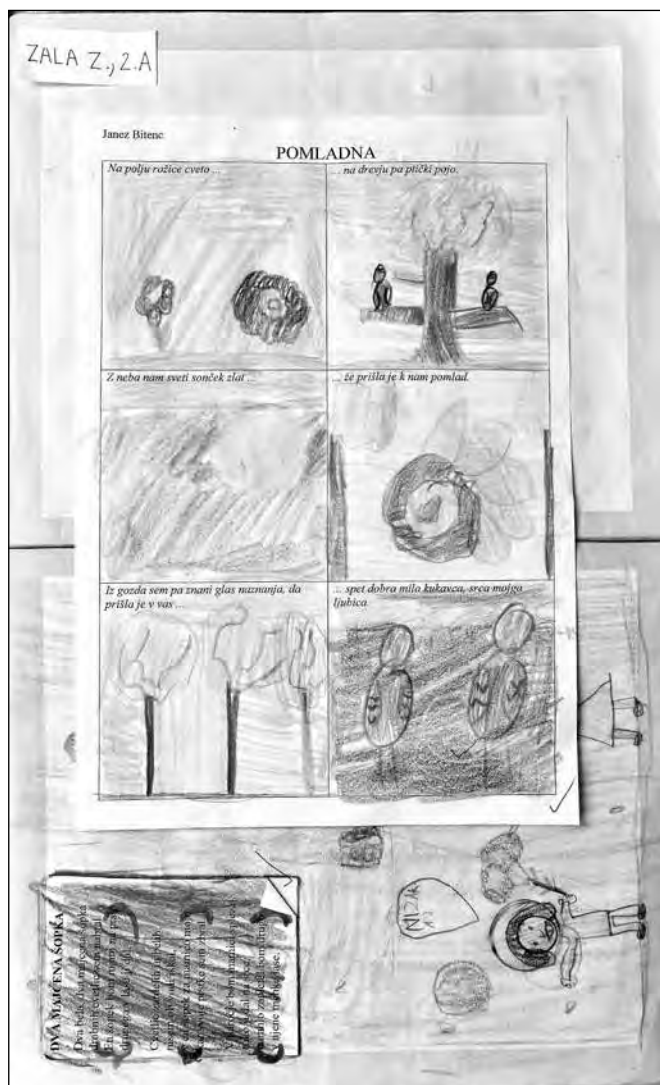
družina, otroci, morje, sladoled,
 plaža, kopalke, žoga, prijatelji,
 mirka

Družina je odšla na morje.

Žogo so vzeli s seboj.

Otroci so dobili sladoled.

Ko, so prišli na morje,

BILO JE NEKOČ

Ata je s svojimi prijatelji rabutal orehe. Ker jih ni dosegel, je metal palico. Leteči palci se je hotel umakniti, zato je stekel na drugo stran drevesa. Ni mu uspelo, palica mu je padla na glavo. Zaradi rane na glavi ga je mama postrigla. Ata pa je zaradi sramu nosil slamnik.

Vid Debeljak, 3. a

ŠOLA V NARAVI

23. 4. smo se odpravili v Sečo pri Portorožu. Ob 8.00 smo se odpravili na pot. Na počivališču smo se ustavili in pomalicali. Ko smo prispeli na cilj, smo se razdelili v skupine in šli v svoje sobe. Kmalu je bilo kosilo, potem smo odšli na bazen, kjer smo imeli preizkus plavanja. Tudi tam smo se razdelili v skupine glede na plavalno znanje. Zvečer je bila večerja. Sledil je spoznavni večer z otroki iz Sežane. Z njimi je bil tudi pevec Blaž, ki je igral na kitaro, saj je pevec glasbene skupine »Zvita feltna«. Dnevi so hitro minevali. Že je bil tu četrtek, ko smo imeli poslovljni večer in čisto pravi disco. Zadovoljni, polni vtisov in novih znanj, smo se v poznih urah vrnili domov.

Kiara Oblak in Pia Vesel, 3. a

VOŽNJA Z LADJICO

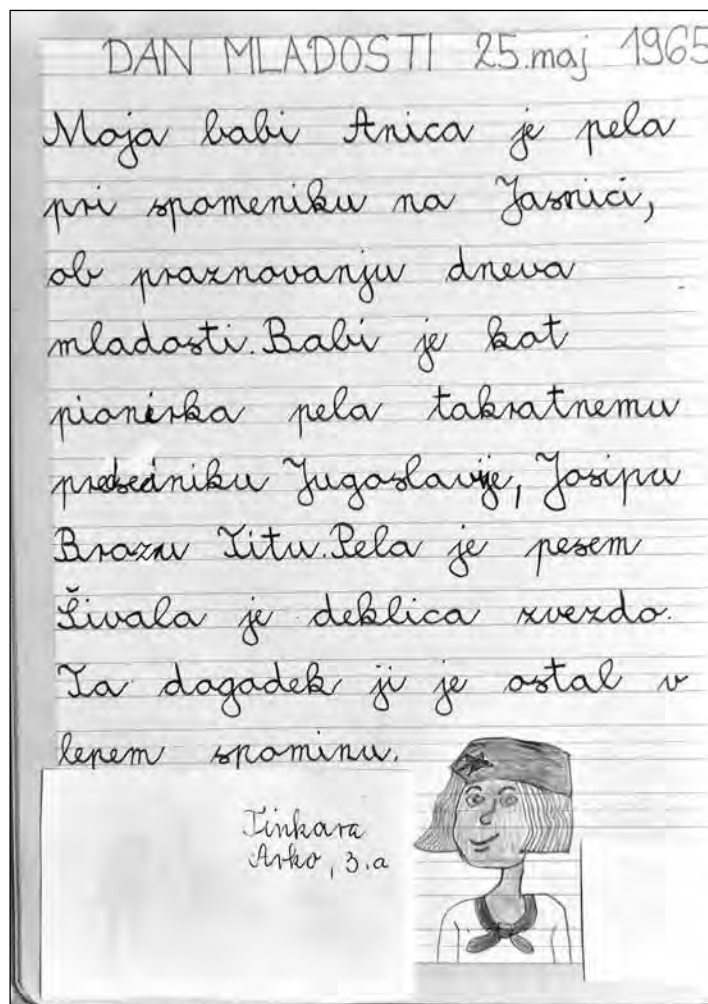
Del naše šole v naravi je bila tudi vožnja z ladjico Solinarko. V sredo popoldne smo odpluli v Piran. Z nami je bila tudi učiteljica Eva, ki nam je predstavila mesto in njegove znamenitosti. Povzpeli smo se do cerkve, od koder je bil prelep razgled. Na Tartinijevem trgu smo se fotografirali in fotografijo poslali staršem. Šli smo tudi na sladoled.

Doris Trailović in Doris Pucelj, 3. a

PEKA SARDEL

Torek je bil dan, ko smo pekli sardele. Pri tem nam je pomagala učiteljica Lili. Delali smo po navodilih. Najprej smo jih očistili. Odnegli smo jih na žar ploščo. Nanjo smo polili olje. Izbrali smo dva kuharja, ki sta obračala ribice. Položila sta jih na ploščo, nato sta jih začela obračati. Ko so bile pečene, smo jih položili na pladnje in jih pojedli.

Matevž Turk in Lan Čampa, 3. a

VTISI

Meni je bilo všeč, ko smo šli v bazen in ko smo se peljali z ladjico. Najbolj pa sem bil vesel, ko smo dobili svoje bungalove.

Aiken Indihar, 3. a

Ko smo bili v šoli v naravi, mi je bilo najbolj všeč, ko smo plavali in skakali v vodo. Lepo smo se imeli tudi med prostim časom. Takrat smo se pogovarjali in igrali. Pisali smo tudi razglednice.

Teja Petkovič, 3. a

DOGODEK IZ OTROŠTVA

Bilo je poleti, konec meseca junija, ko se je začela prva košnja trave. Moja mami je bila stara 8 let, njen brat pa 6 let. Doma so imeli kmetijo in nekaj živali. Vsako poletje je ata kosil travo na travnikih in njivah. Ustali so seno grabili in obračali ter ga kasneje dali v ostenice. Ustanebi sena pa so naložili na lesen voz in odpeljali

domov.

Nkega dne, ko so se s senom peljali proti domu, pa se je voz prevrnil. Na njem so bili moja mami, njen brat, mama in stara mama. Ata se je zelo prestrašil. Voz je na gozdni poti zamajalo in ta se je prevrnil v visoko travo in grmovje. Otroka sta kričala, mama pa ju je poskušala rešiti. Ata je skočil s traktorja in pomagal. Ležali so v travi,

nihče se ni huje poškodoval. Otroka sta imela nekaj prask in brušk, stara mama pa si je zlomila roko. Bližnji sosedi so pomagali dvigniti voz in nato so se srečno odpeljali domov.

Larisa Zabričevc 3.a

SPOMINI MOJEGA ATA

V starih časih, leta 1946, je bila šola v bivši posojilnici v Sodražici, 2. b v Zamostcu, 3. r pa v stari občini nasproti zdravstvenega doma. Imeli so strogega učitelja. V razrednem kotu je bila palica. Če si bil poreden, si dobil s palico po prstih ali pa si klečal. Pisali so na stare papirje. Za malico so nosili jabolka ali pa koruzni kruh. Pozimi si hodil obut, poleti pa si lahko hodil bos. V šolo so hodili peš, saj takrat ni bilo avtobusa ali avta.

To mi je povedal ata Anton Žlindra.

Lina Žlindra, 3. b

MOJ DEDEK

Živel smo na vasi in imeli manjšo kmetijo. Živel smo kar revno. V šolo sem hodil peš, poleti večinoma bos, za pozimi pa sem imel ene same čevlje. Za nogavice sem imel kar stare krpe, ki jih je mama izrezala iz starih oblačil. V šoli zvezkov ni bilo toliko kot sedaj. Imeli smo samo tablico, na katero smo pisali s kreda. Učiteljica je bila zelo stroga. Kaznovani smo bili tako, da smo klečali na polenu ali pa smo dobili s šibo po riti. Večkrat smo bili tudi zaprti v šoli, da starši niso vedeli, kje smo. Ko pa smo prišli domov, smo bili okarani še od staršev, saj so vedeli, da smo naredili kakšno neumnost.

Gal Šega, 3. b

BABIČINA MLADOST

Babica je mladost preživela z mamo in dvema bratoma. Oče ji je umrl, ko je bila stara sedem let. Živel so v zelo stari hiši, ki je imela črno kuhinjo, lesen gank, sobo, shrambo in stranišče na štrbunk. Iz črne kuhinje se je vedno kadilo. Pozimi, ko je bilo veliko snega, so iz lesenega ganka tudi skakali. Ker niso imeli denarja za drva, so vsi spali v eni sobi, kjer je bila krušna peč. Ob hudem mrazu so se na oknih naredile ledene rože. Vse igre so večinoma potekale zunaj. Ko je bila babica majhna, je plezala po drevesih in si zlomila nogo. Kasneje so dobili tudi črno-belo televizijo, kar je bilo nekaj najlepšega.

Čeprav niso imeli materialnih dobrin, so bili srečni.

Neja Mehič Kersnič, 3.

DOGODKI IZ ŽIVLJENJA MOJE BABI

Bila je dolga in mrzla zima. V šolo so hodili peš v en kilometer oddaljeno vas. Iz šole domov so zavili proti gozdu, se usedli na šolske torbe in se spustili po hribu navzdol. Ko je babi prišla domov, je vzela smuči svojega brata in se šla smučat. Ker ni znala smučati, se je zaletela v lipo in zlomila smuči. Brat je bil zelo jezen.

Spomladi so si na šolskem vrtu posadili krompir in ostalo zelenjavo. Vse to so potem imeli za šolsko malico. V tistih časih, ko so bili starši v službi, so morali otroci že v prvem razredu kuhati in pospravljati ter speči kruh.

Tudi televizije, kaj šele računalnika in mobitela, še ni bilo.

Tia Pivec, 3. b

MOJA MAMA PRIPOVEDUJE

Pri moji mami so imeli zelo hudobnega, a močnega konja. Ime mu je bilo Pubi. Ta konj je vlekel voz, hlode iz gozda in pomagal tudi pri drugih kmečkih opravilih. Ker je bil zelo nevaren, ga je moj ata prodal kmetu iz Podklanca. Tistega kmeta je publi brnil, razbil vrata hleva in sam odšel proti Zamostcu. Pred domačo hišo je rezgetal in s kopiti praskal po tleh. Moja mama se je zbudila in zagledala konja. Pubi je vedno ubogal le mojo mamo. Mama je bila zelo vesela, da je prišel nazaj. Takrat je bila mama stara 12 let. Konja je odpeljala v hlev in ga pripela k jaslim. Naslednji dan je moj pradedek vrnil denar kmetu iz Podklanca. Pubi pa je pri hiši ostal še mnogo let, naredil še veliko neumnosti in na koncu umrl od starosti.

Luka Anić, 3. b

KAJ JE SREČA

Sreča je, da imamo vedno varen dom, ko je nevihta,

sreča je, da imamo hrano, ko smo lačni.

Sreča je, da nas v šoli učitelji in učiteljice veliko naučijo in imamo potem dobre ocene.

Sreča je, da imamo zdravnika, ko smo bolni.

Sreča je, da imamo rastline, ki nam dajo sveži zrak.

Sreča je, da imamo starše, ki skrbijo za nas.

Srečo imamo, ker zdravo živimo in imamo družino.

Sreča je lep nasmech.

Srečni smo, ko smo prijazni.

Sreča je, da spimo v toplih posteljah.

Srečni smo, ker imamo prijatelje.

Eva Škulj, 3. b

SREČA

Sreča je, da imam družino, ki mi vedno stoji ob strani. Starša skrbita zame, brat pa mi dela družbo. Sreča je, da imam tudi zelo dobre prijatelje, ki mi pomagajo in ne dopustijo, da sem osamljena. Sreča je svoboda, da smo brez vojn in da smo svoja država. Sreča je, da lahko dihamo svež zrak, ker v enih krajih to ni mogoče. Vse to je sreča. A največja sreča je življenje samo.

Loti Henigman, 3. b

OBISK TEHNIŠKEGA MUZEJA

Danes smo si ogledali Tehniški muzej v Bistri. Z avtobusom smo se odpeljali že takoj zjutraj.

Ko smo prišli tja, smo si najprej ogledali mlin. Nato pa nas je vodička odpeljala v pletilnico, kjer smo si spletli zapestnico. Veseli smo se z vodičem pogovarjali o gradu. Zvedeli smo, da so grad zgradili za vojščake. Ko smo šli noter, smo si ogledali nagačene živali. Ogled smo nadaljevali pri avtomobilih. V spominu mi je ostal neprebojni avto, ki je bil včasih last Tita. Vodič nam je povedal veliko stvari tudi o rastlinah (volčja češnja ...).

Po končanih ogledih smo se odpravili domov zelo veseli, saj nas je vodič pohvalil. Na poti proti domu sva se s sošolcem Enejem pogovarjalo o muzeju in o živalih. Oba sva si najbolj zapomnila risa, saj je zelo pameten, pretkan in spreten.

Martin Pakiž, 4. a

IZMIŠLJENA ZGODBA

K drevesu sem naslonil kolo. H grmovju sem šla jest jagode, nato pa sem videla konja, ki je bil zelo prestrašen. Hitro sem tekla in ga ujela. Odpeljala sem ga k hiši in povedala staršema. Vprašala sem ju, če ga lahko obdržim. Starša sta dovolila. Ko sem pojedla kosilo, sva odjahala k reki. Odjahala sva k trgovini in k prijatelju,

nato pa še k letalu, ki je ravno vzletalo. To je bil moj najljubši dan s konjem. Ko sva prišla domov, sem šla z avtom na trening baleta. Z muco sem se igrala, po večerji pa sem morala iti spat. Zjutraj sem skozi okno videla sneg. Takoj sem se oblekla in šla z lopato gradit iglu. Prišla sem do hleva ter pokrila konja in muco. Videla sem čebelo, ki se je igrala z lisico. Z Eriko sva zgradili iglu in se v njem tudi igrali. Odšli sva v hišo in videli, ko se je muca igrala s copatom. Na gorskem kolesu sva videli učitelja, ki je mrmral z usti. Z jezikom pa govoril.

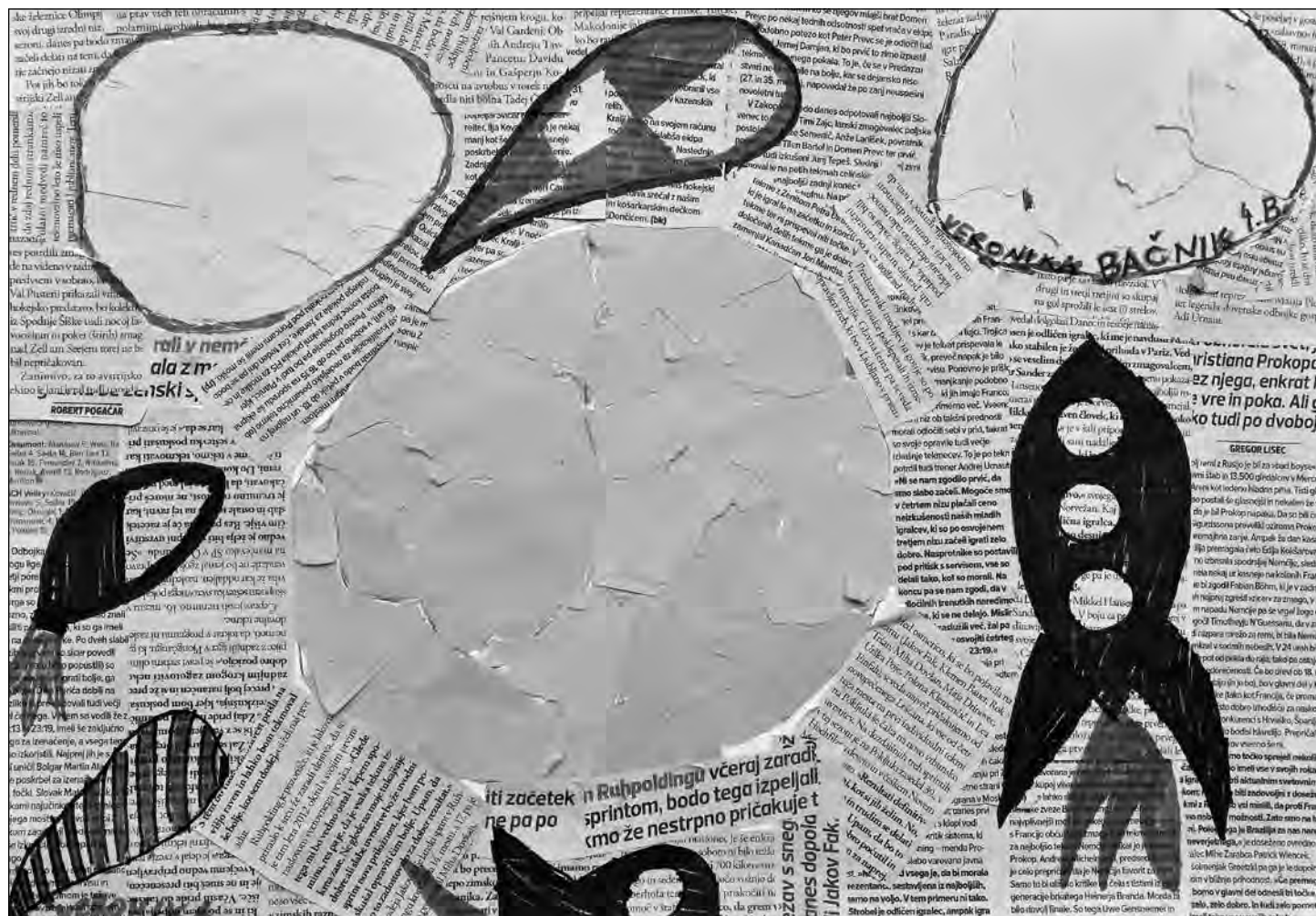
AJDA MIHELIČ, 4. a

KAJ DELA KUCHARICA?

Kuharica svoje delo opravlja v kuhinji. Njeno delo je priprava in kuhanje različnih jedi, priprava sladic in napitkov.

Jedi pripravlja iz zelenjave in mesa ter zelenjave. Za boljši okus uporablja različne začimbe: sol, poper, peteršilj, vegeto in drugo. Pri svojem delu uporablja različne posode, pribor, lesene deske in gospodinjske aparate, s katerimi si olajša delo. V pomoč ima pri sebi tudi kuharsko knjigo.

Manca Košir, 4. a

POKLIC VZGOJITELJICE

Vzgojiteljica se doma temeljito pripravi. Načrtuje, kaj bodo tisti dan počeli. Zjutraj sprejme otroke. Uči jih lepega vedenja. Odpelje jih na sprehod ali pa k telovadbi, kjer jim postavi poligon. Povabi jih k petju pesmic, ustvarjanju z glino ali slikanju. Pred spanjem jih odpelje na kosilo, nato sledi počitek. Otroci se poležejo na ležalnike in nato jim prebere kakšno pravljico, da se umirijo in zaspijo.

Vzgojiteljica otrokom pri razgibavanju ponudi različne športne rekvizite: blazine, kolebnice, obroči in žoge. Pri ustvarjanju uporabljajo lutke, čopiče, glino, risalne liste in drug različen naravni material. Ko se učijo pesmice, uporabljajo različne inštrumente, zato mora znati nanje tudi zaigrati. Znati mora peti in plesati. Vzgojiteljica mora poznati značilnosti otrok. Biti mora urejena, dosledna, skrbna in pravična.

Neja Prilesnik, 4. a

ČE BI BIL OČKA

Ko je šla mami na službeno potovanje, sva s sinom ostala sama doma. Rekel sem, naj gre zaklenit vrata. Ko je Nejc zaklenil vrata, sem šel spat. Nejc je mislil, da sem buden. Ker me ni našel, je zavpil: Očka! Hitro sem se zbudil in ga kregal. Šla sva spat. Zjutraj

sva se zbudila ob 8.10. Hitro sva se preoblekla in sem ga peljal v šolo.

Matic Pakiž, 4.a

RDEČELASA SOFIJA IN PRINC JAKOB

Nekoč je v daljni deželi živel princ.

Njegov oče mu je dejal, da naj si poišče ženo. Princu Jakobu ni bila nobena všeč, nobena tako dobrega srca, da bi jo vzel za ženo. Njegov oče se je odločil, da povabi vse princeske iz oddaljenih dežel v svoje kraljestvo.

Kmalu je bilo vse polno princesk, na gradu, po trgu, še za obzidjem se je vila cela kolona.

Vse so si želele spoznati princa Jakoba.

Nikakor se ni mogel odločiti, bile so preveč vsiljive, preveč našminkane in nadišavljene, načičkano oblečene.

Ena med njimi je izstopala, ta mu je bila všeč ...

Bila je preprosta, rdečelasa Sofija iz bližnje kmetije. Na dvorec je prišla prodajat mleko in sir in po naključju se je znašla med gručo princesk. Pristopil je do nje in jo ogovoril, bilo ji je nerodno, saj je bila kot grdi raček med vsem temi lepoticami. Povabil jo je na sprehod in ogled konjičkov.

Takoj sta si bila všeč in že naslednji dan je Jakob odšel do njenega očeta in ga zaprosil za Sofijino roko.

Kmalu sta se poročila, vendar ne na gradu, poročila sta se na kmetiji, v spremstvu vseh Sofijinih živali.

Svatje so bili oblečeni preprosto in jedli so preproste domače jedi. Rajali so do ranega jutra. Če dobro prisluhnete, jih slišite še danes.

Kmalu sta se jima pridružila dvojčka Miha in Janez. Živeli so veseli in srečni, razpeti med graščino in kmetijo, do konca svojih dni.

Tina Zajc, 4. a

MOJE POTOVANJE NA MARS

1.

Nekega dne je poštar prinesel pismo. V njem je pisalo: »Živjo, Anja, tukaj Drejček. Vabim te na čudovito potovanje na Mars z mojimi prijatelji Marsovčki in letečo cigaro. Upam, da se nam pridružiš!«

Šla sem k Drejčku domov in rekla, da grem z njimi. Šli smo na dvorišče in tam je stalo čudno vozilo, ki je bilo na prvi pogled podobno raketi. Marsovčki so mi rekli, da je to leteča cigara. Nadela sem si opremo in vstopila vanjo. Tako se je začelo moje potovanje na Mars.

Vrata leteče cigare so se zaprla. Miš je stopil za krmilo in rekel: »Pripravite se na vzlet!« Maš je izračunal, da bomo potovali eno uro. Med tem časom sem opazovala vesolje, bilo je prečudovito.

Ko smo prispeli, smo stopili ven. Videla sem vse polno nenavadnih bitij. Marsovčki so mi predstavili svoje prijatelje. To so bili Pik, Mik in Vik. Bili so zelo dobrsročni. Skupaj smo šli na Fobos. To je največje otroško igrišče v osončju. Tam smo se vozili z električnimi skiroji, igrali smo se marsovske igre in si ogledali nekakšno predstavo. Obiskali smo marsovske trgovine, kupili smo žele, ki je njihova hrana in je zelo okusen. Ko smo se najedli, smo šli v letečo cigaro, se poslovili in odleteli.

Doma sem se jim zahvalila za povabilo in tako se je moje potovanje končalo.

Anja Pogorelc, 4. b

2.

Drejček me je povabil na Mars. Šla sva k Marsovčkom. Miš nas je povabil na kosilo. Poklical je robota in robot Pik je prinesel hrano in smo začeli jesti. Poskusil sem prvo jed. Takoj sem jo pljunil ven. Miš je vprašal: »Ali je dobro?« Rekel sem: »Ni, zelo je sladko.« Potem smo šli še na Luno. Zelo mi je bilo všeč, ker sem bil prvič na njej. Vožnja pa je bila divja, ker je Miš pozabil voziti cigaro. Na Marsu je bilo zelo dobro, še boljše bi bilo, če Pik ne bi skuhal takega kosila.

Dominik Pahulje, 4. b

3.

Danes ponoči je bilo tako čudno. V okno moje sobe je priletelo kamenje. Pošteno me je zagrabil strah. Potihoma sem odprla okno. In pod oknom je bil Drejček. Rekla sem, naj spleza notri skozi okno. Zmenila sva se, da bomo šli z Marsovčki (Mišem, Mašem in Šašem) na Mars.

Naslednji dan sem mislila, da so bile to le sanje. Ko pa sem prišla v šolo, me je Drejček vprašal: »A bova šla potem na Mars?« »Ja,« sem rekla, a nič mi ni bilo jasno. Ko sem prišla domov, sem starše vprašala, če Marsovci obstajajo. Oči se je začel smejati: »Kakšne bedarije so pa to?« je vprašal. »Ah, pozabi,« sem rekla.

Drugo noč je v okno spet priletelo kamenje. Odprla sem okno in pod njim je bila letéča cigara. »Pridi,« sem slišala in vstopila. Cigara se je dvignila in odletela. »Kaj se dogaja? Dol hočem!« sem rekla. A že smo bili na Marsu. Tam so bili stric Francelj, teta Greta in babica Meta, sami pravi veliki Marsovci. Po petih urah smo morali že domov.

Očetu sem povedala, da sem bila na Marsu. Oče me je vprašal: »Mogoče v sanjah?« »Ne, čisto res!« sem rekla in odšla v sobo. Zdaj pa res ne vem, če sem sanjala ali ne. Kdo ve?

Kaja Zajc, 4. b

4.

Nekoč me je Drejček povabil na potovanje na Mars. Ponoči sem s podstrešja vzel kovček in noter dal zvezek, igrače, pisalo in beležko. Potihoma sem odšel iz hiše. Tam pri grmovju so me čakali Drejček, Miš, Šaš in Maš. Šel sem v letečo cigaro in videl šest stolov, tipkovnico in vesoljske obleke. Oblekel sem se v tako obleko, čelada pa mi je plapolala na glavi, zato smo jo morali obložiti. Letéča cigara se je dvignila in poletela. Ko smo prispeli v vesolje, sem se odpel s stola in lebdel sem. Videl sem zvezde, Zemljo in Sonce. Drejček je skoraj bruhal, a ni. Leteli smo dve uri in prispeli na Mars. Videl sem marsovskega očeta in šli smo v njihovo hišo. Stene so bile prozorne. Pojedli smo kosilo in šli v letečo cigaro.

Prišli smo na Zemljo, kovček sem spraznil, se preoblekel v pižamo in zaspal. Zbudil sem se in šel v šolo. Pisali smo test in pisal sem pet.

Gal Grosar, 4. b

IZLETI NA NEZNANE PLANETE DINOTON

Daleč na obzorju je bil planet Dinoton. Tam so živeli dinozavri. Govorili so po dinozavrsko. Jedli so načose s tatarsko omako. Vozili so se z letečimi kamioni, ki so imeli kible polne načosov in tatarske omake. Nekega dne je izbruhnil vulkan. Vsi dinozavri so

bežali, le eden je bil velik izumitelj in je ustvaril zamrzovator. Šel je do vulkana in ga zamrznil. Tako so dinosavri preživel.

*

Drejček, marsovski vojak in trije Marsovčki so se odpeljali na izlet na planet Dinozavernik. S seboj so vzeli škornje za lavo, vsak eno pištolo, če jih bo napadel dinosaver, in piškote. Odpravili so se in pristali na Dinozaverniku.

Tam so videli leteče kamione. Splezali so v kiblo in pojedli vse načose in tatarsko omako. A takrat je lava prebila led, vulkan je izbruhnil. Vsi so bežali. Vojak in trije Marsovčki so šli v vesoljsko cigaro in vzleteli. A Drejček je ostal spodaj. Skočili so iz cigare in se skrili v trgovino z načosi. Takrat se je Drejček spomnil na škornje proti lavi. Obuli so si jih in odšli v cigaro.

Odpeljali so se domov. Motilo jih je, da niso vedeli, kaj se je zgodilo z dinosavri. Tisti dan je planet Dinozavernik postal planet Magma.

Domen Kranjc, 4. b

NA NEPTUNU

Nekega dne so Drejčka in Miha obiskali Marsovčki. Sklenili so, da bodo šli na Neptun. Hitro so se začeli pripravljati: vzeli so sok, vodo, piškote in marmelado.

Naslednji dan so odšli. Mihcu je bilo malo slabo na začetku

poleta, a se je hitro navadil. Cigaro je seveda pilotiral Miš. Ko so leteli med Jupitrom in Saturnom, je moral iti na stranišče. Tako so pristali na eni od Jupitrovih lun. Vrste za stranišče ni bilo, zato je Miš hitro prišel nazaj. Ker so bili lačni, so pojedli marmelado. Leteli so še tri ure, nato pa prišli na Neptun. Drejček sploh ni vedel, da bo tako mrzlo. Niti Miha ne. Hitro so se oblekli v posebne obleke proti mrazu, ki jih je vzel Miš. Ugotovili so, da je tam zelo malo hiš. Narejene so bile iz ledu, prevoznih sredstev pa sploh niso imeli. Šaš ni mogel verjeti, da živijo v tako mrzlih krajih. Šli so na sprehod, nato pa plezat. Šaš je skoraj padel, a ga je Drejček prej ujel. Ker so se ustrašili, so se vrnili v cigaro in odleteli nazaj na Zemljo.

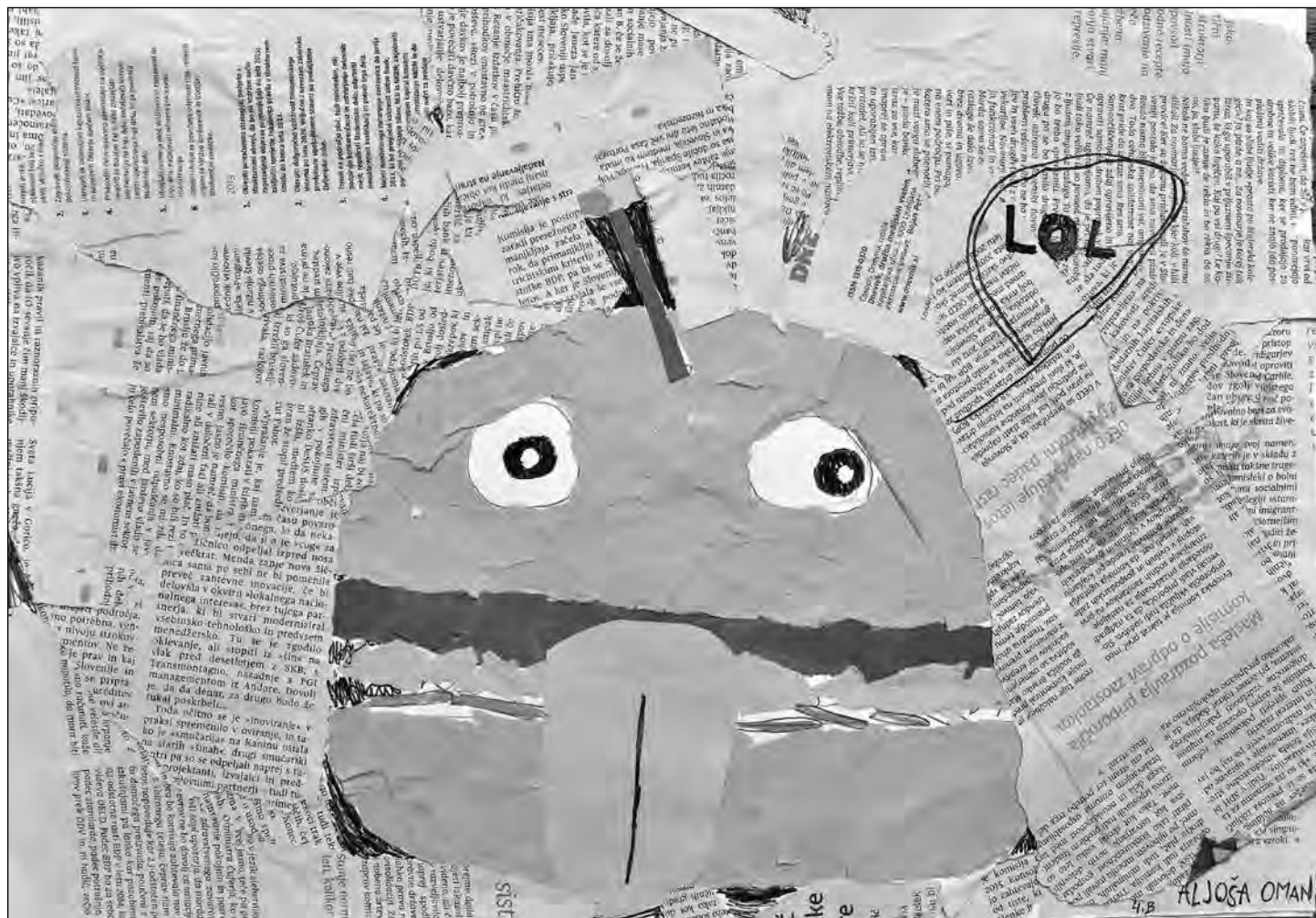
Med potjo so premišljevali o tem planetu. Po eni strani jim je bil všeč, po drugi pa je bil mrzel in nevaren. Neptun jih je razočaral, zato tudi ne bi šli več tja.

Amadej Žabkar, 4. b

VIGRED

Planet Vigred je v osončju Zelenje. Vigred ima tri lune – tri majhna sonca, ki krožijo okoli planeta. Na Vigredu živijo vse živali, ki živijo tudi na Zemlji. Poleg njih pa živijo tudi hublopop, oktolek in amatur. Vigred je zelo poraščen z zelenjem in rastlinami. Prebivalci Bebetarji živijo v steklenih kupolah. Veljajo

za najpametnejša bitja v vesolju. So rjava kosmata bitja, ki se ne oglašajo. Pogovarjajo se z Bralci misli, ki berejo misli in jih pošiljajo sogovornu. Vigred je ustvarjen iz šestih plasti. Te delajo kisik in čisto vodo.

*

Drejček in Marsovčki so se odločili, da gredo na neznani planet. S sabo so vzeli tudi Mihca. Letečo cigaro so nastavili, naj sama leti v neznano. S sabo so vzeli najpomembnejše stvari in odleteli. Leteča cigara je potovala štiri ure in pol. Pristala je na planetu Vigred. Vsi skupaj so šli iz cigare in se sprehodili po nenavadnem planetu. Podoben je bil Zemlji, le da je bolj cvetel in ni bil onesnažen. Skoraj povsod je bilo zelenje. Čez čas so našli steklene kupole. V njih so živela najbolj pametna bitja v vesolju. Imenovala so se Beletarji. Drejčka in Mihca so naučili računati, tudi za višje razrede osnovne šole. Beletarji so imeli domače živali. Če si jih pobožal, si postal zelo prijazen in dober do okolja. Beletarji so jim razkazali ves planet. Mihec je dobil zamisel, da bi hišne ljubljence odpeljali na Zemljo, da ne bi bila več onesnažena. Beletarji so jim dali nekaj hišnih ljubljencev in Marsovčki, Drejček in Mihec so se odpravili nazaj proti Zemlji. Ta izlet na Vigred bi zelo pomagal pri čiščenju narave. Zemlja bi lahko pozneje bila enaka kot Vigred. Zdaj popotniki vedo, da je čiščenje narave zelo pomembno.

David Osojnik, 4. b

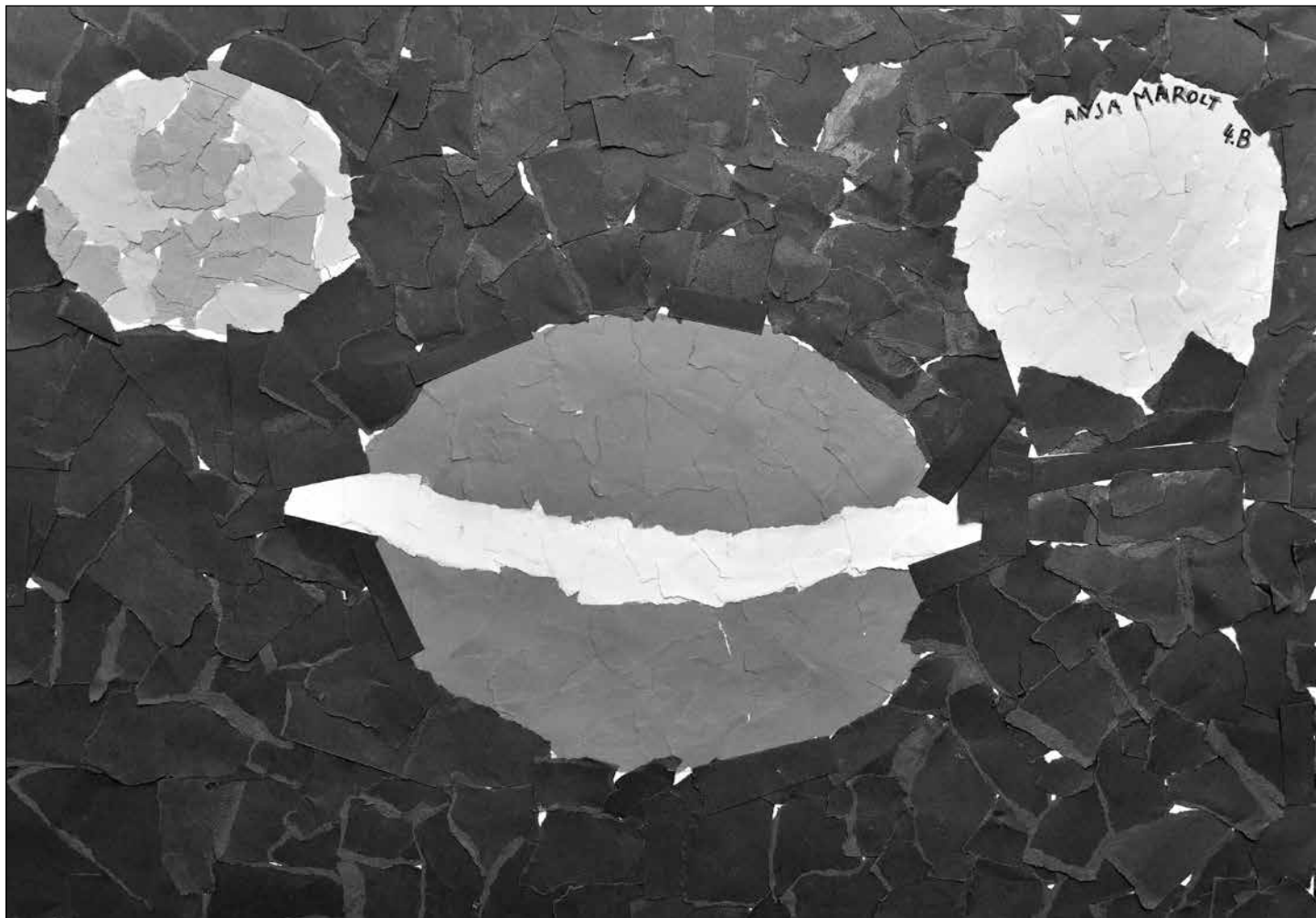
MIKLOGUZIONARLOKISICVE

Nekega groznega dne je padel dež. Drejček in jaz sva šla spat. Zbudili so naju Marsovčki Miš, Maš in Šaš. Miš je rekel: »Gremo na nov planet!« »Tja, kjer nismo še nikoli bili,« je rekel Maš. Šaš pa je mahal z rokami. Drejček pa: »Sveda, ja.« Poklicali smo še Mašo in ugotovili, da gremo lahko samo za dva tedna. Med potjo je bilo čisto v redu. Končno smo prišli na planet Mikloguzionarlokisicve. Tam govorijo vse obratno. Na primer živijo = oživijo. Za Marsovčke je bil ta jezik bolj težak, zame srednje težak, za Drejčka in Mašo pa lahek. Hiše na planetu so bile prozorne. Otroci se ne učijo. Mi smo spali v hiši balonu, ki ji tam rečejo nolab. Jedli smo samo čokoladice ali mikloguzionarlokisicverke. Izvedeli smo veliko zanimivega. Potem smo se morali vrniti domov. Na tem planetu smo osvojili nov jezik mikloguzionarlokisiorščino. Ampak to ni naše zadnje potovanje!

Maria Cohanscaia, 4. b

CEGZIB

V 1256. osončju po imenu Butasto osončje je 10 sonc in 365 planetov. Eden izmed teh planetov se imenuje Cegzib. Je fluorescenčne barve. Na njem rastejo mesojedke, velike 50 m.

Mesojedke običajno jedo kite, ki letajo okoli njih ali pa kakšnega mrtvega sabljezobega tigra, ki ga je napadel zajec. Na Cegzibu je veliko živali: ljudožerski metulji, aligatorske muhe, gigantski črvi, mesarske žabe in veliko drugih bitij. Planet ima tudi prebivalce Kuzmece. Ti imajo za domače živali aligatorje, ki jih branijo pred ljudožerskimi metulji. Kuzmanci imajo kožo zelene barve. Poslikani so po vsem telesu, tako da se zelene barve sploh ne vidi. Na glavi imajo krila aligatorske muhe, ki so jih požrli aligatorji. Kuzmeci so zelo butasti. V šoli se učijo račune, ki jih ne zna niti učitelj. Sadijo limone in potem se celo leto hudujejo, zakaj nimajo solate.

*

Nekega dne v šoli je Drejček vprašal Mihca, če bi potoval z raketo. Mihec je bil navdušen. Drejček mu je rekel, naj ob enajstih zvečer čaka pred njegovo hišo. Ponoči je Mihec prišel k Drejčku in skupaj sta počakala Marsovečke. Mihec jih je zagledal in skoraj zakričal od veselja. Kmalu so bili vsi v cigari, ki se je počasi dvigala ... Čez dve uri so pristali v džungli na planetu Cegzib. Kmalu so se znašli na lepljivem jeziku mesarske žabe, ki jih je spravil v njena usta. Vsi so tolkli po zobeh. Razmišljali so in kmalu opazili velike nosnice. Tako so, polni smrklja, prilezli čez žabji nos. Šli so naprej. Kmalu jih je nekaj prijelo za roke in noge, jih zvezalo in lopnilo po glavi, da so padli v nezavest. Ko so si opomogli, so bili v vasi plemena Kuzmeci. Kuzmeci so govorili zelo čudno. Šaš jih je oponašal in Kuzmeci so se zastrmeli vanj. Nagnali so jih v gozd, ker je Šaš v

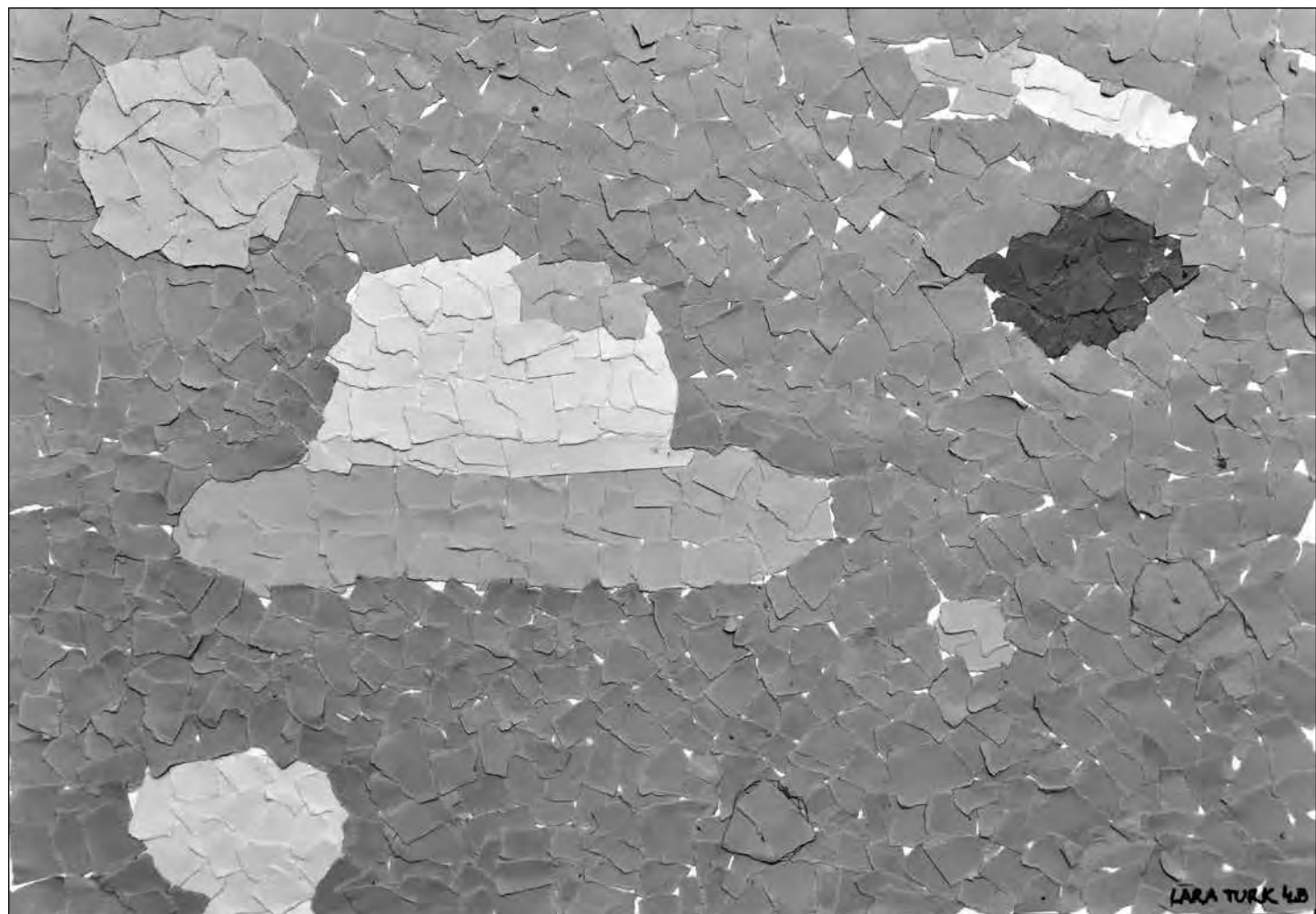
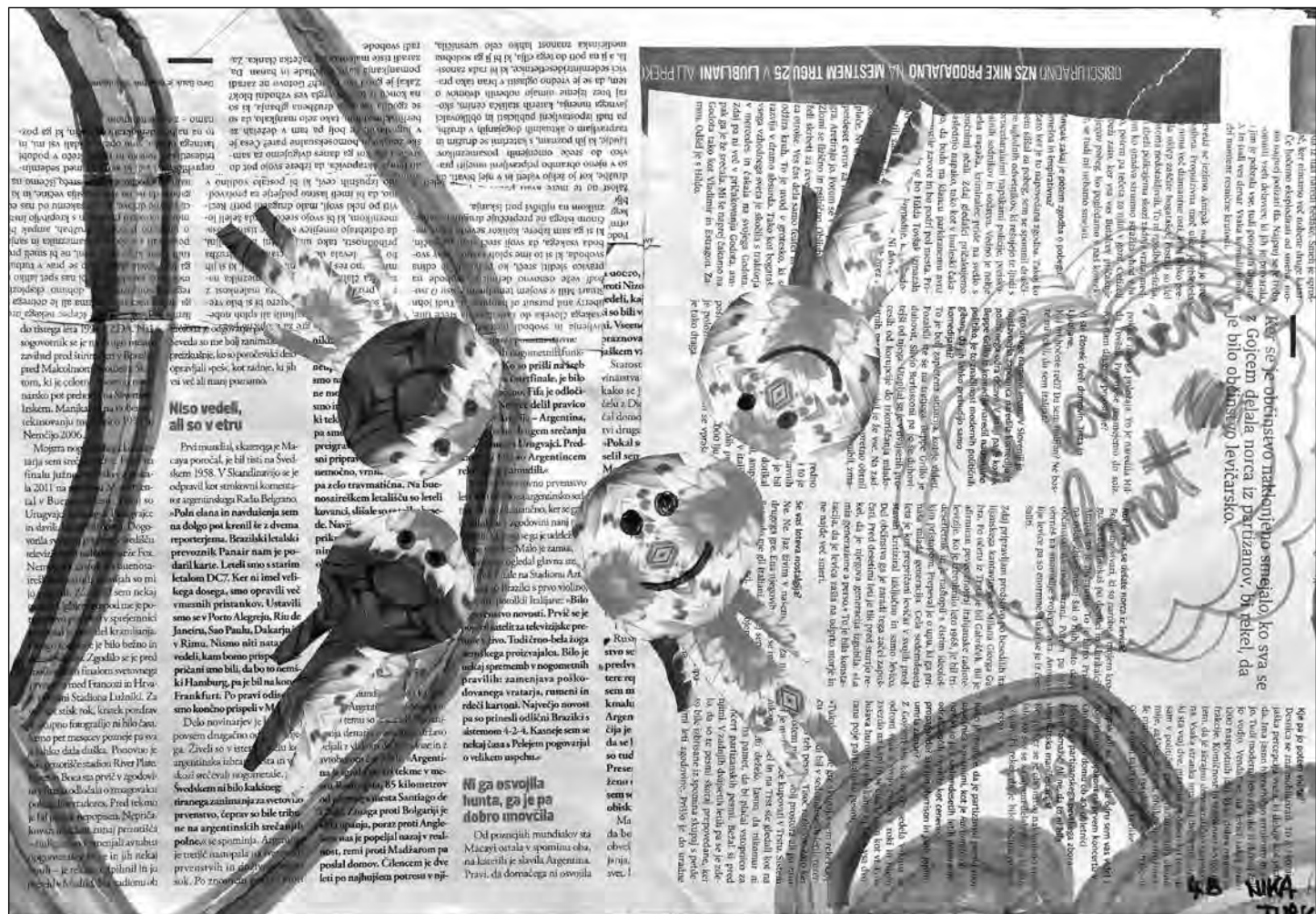
njihovem jeziku rekel, da so strupeni in da bodo nad Kuzmece priklicali ljudožerske metulje. Šaš tega sploh ni vedel. Vsi so stekli v cigaro in odpeljali Mihca in Drejčka domov.

Tilen Lavrič, 4. b

VEZALKIN DNEVNIK SANJE

Bila sem zavozlana v Petrovih čevljih. Zvijala sem se in trudila na vse pretege. A sem se res razvozlala, pri tem sem šla tudi ven iz luknjic. Padla sem na tla in si ogledala sobo. Mahnila sem jo v vežo in na vrt. Tam pa sem srečala rožnato vezalko. Rekla mi je, da me ljubi. Zamenjala me je za deževnika. Mene sploh ni zanimalo. Zlezla sem nazaj v hišo. Šla sem v kuhinjo, tam pa je Peter sekal rezance. Nekaj jih je padlo na tla, bili so dolgi in rumeni kot kakšna vezalka. Peter jih je pobral in med tem pobral še mene. Dal me je v steklen kozarec z rezanci.

Matevž Oražem, 4. a

JAZ SEM HRUŠKA

Jaz sem hruška,
ti pa ne, vsak se
me boji pobrati,
tebe pa nobeden!

Jaz sem hruška,
ti pa ne, nosim
črva, ti pa ne,
ti bi mi ga hotel
vzeti, pa ga nisi vreden!

Jaz sem hruška, ti pa ne,
imam pecelj, ti pa ne,
vsak te maček lahko
pograbi, mene pa nobeden!

Tebe vsak lahko pozabi,
mene pa nobeden!

**KAČA JE POGAČA
NONSENS**

kača je pogača
ki se spusti z neba in jo
marko in anabel pojesta
kar z nogo saj je tako bolj okusno

deček ima na glavi nogo in na nogi glavo
na obrazu roko ki štrli iz nosa
na oblaku sanjari in ščetka ušesa
zobe si umiva s krtačo za stranišče

nogomet igra z glavo po tleh in
ko zmaga poje juho iz las in
sok iz lignjev in rib spusti izpušni plin
in zaspi v naročju orangutana

Manca Levstek, 5. a

UČITELJI

V stari Sodražici
učitelji kruti so bili,
če grde prste so videli,
slabe volje so bili.

Neja Car, 5. a V stari Sodražici so šolo imeli,
kjer so se tudi zabavali in peli.

Včasih tudi pohod so imeli,
da so si skoraj kosti vneli.

Vsi so komaj čakali
na konec leta,
saj prišli so do
končnega izleta.

Neja Car, 5. a

VESOLJKA

Ali veš, kako govorim?
Govorim, kot da grem v Rim.

Jaz sem vesoljka,
ki je brodolomka.

Če si vesoljec, veš kako je to,
da te gledajo "le kdo je to?"

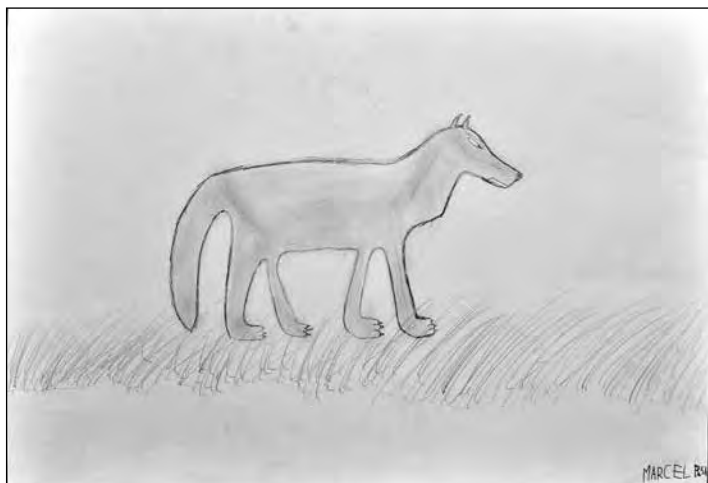
Manca Levstek, 5. a

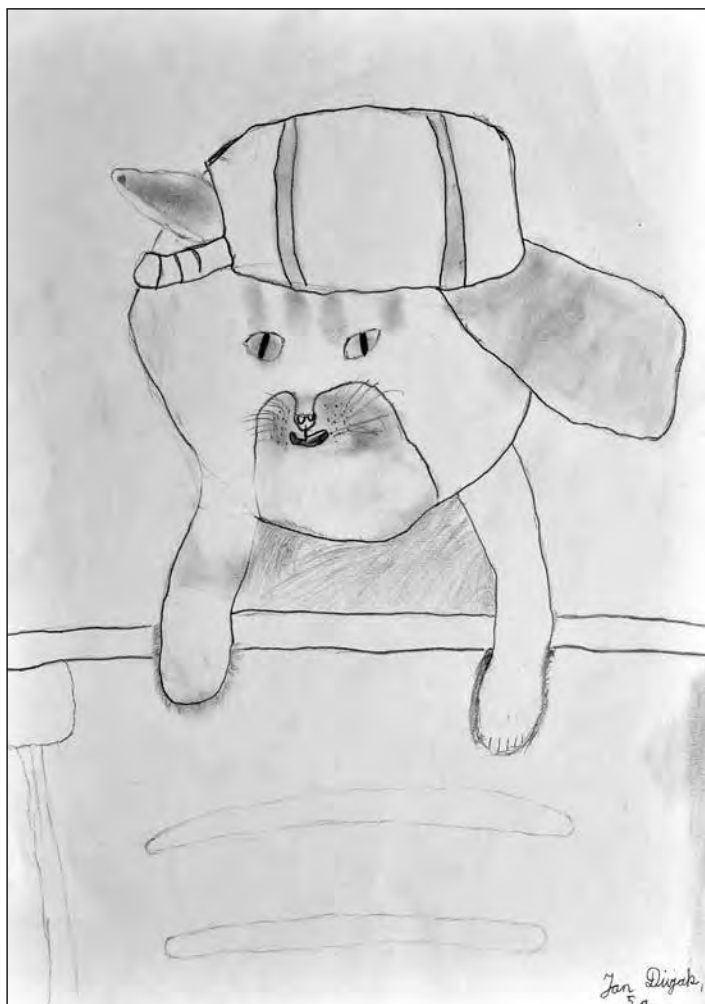
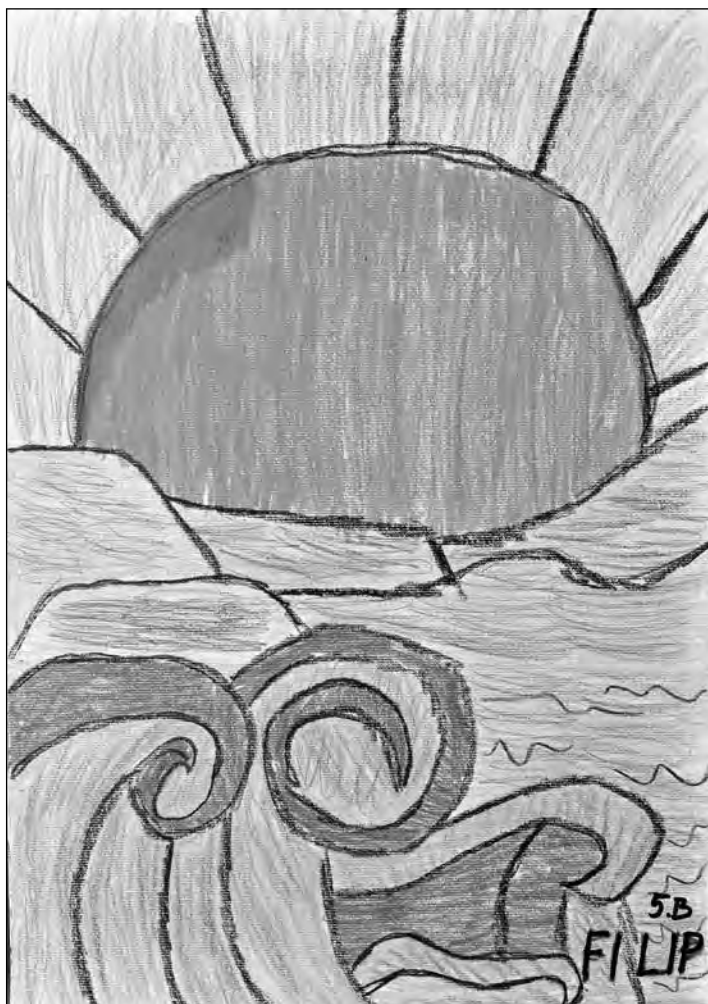
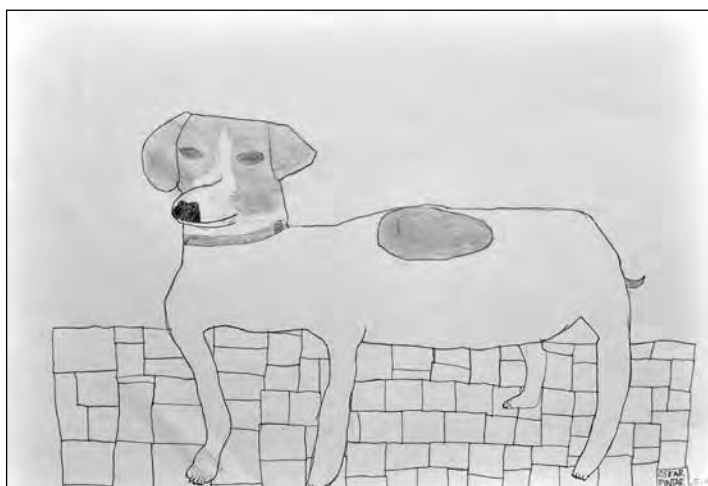
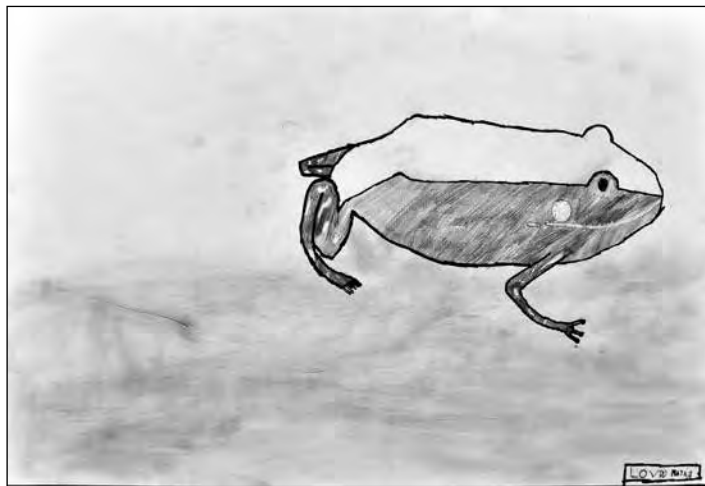
VOŽNJA

marjetica vozi kolo
pero pa preprogico
miha pod mizo piha
zakaj vsi vozijo narobe
pa poglejmo

vsi vozijo narobe
nič zato saj se je vsem
zmešalo se bo že popravilo
ko se bo hotelo

Neja Car, 5. a

ZMEDA V ŽIVALSKEM VRTU

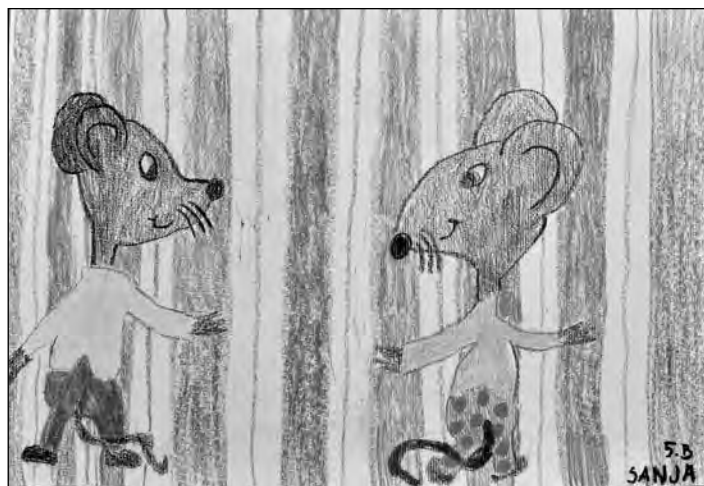
V živalskem vrtu že dolgo časa vlada mir. Ampak nazadnje je kaos trajal cel teden. Izgubili so pumo. Takole je bilo.

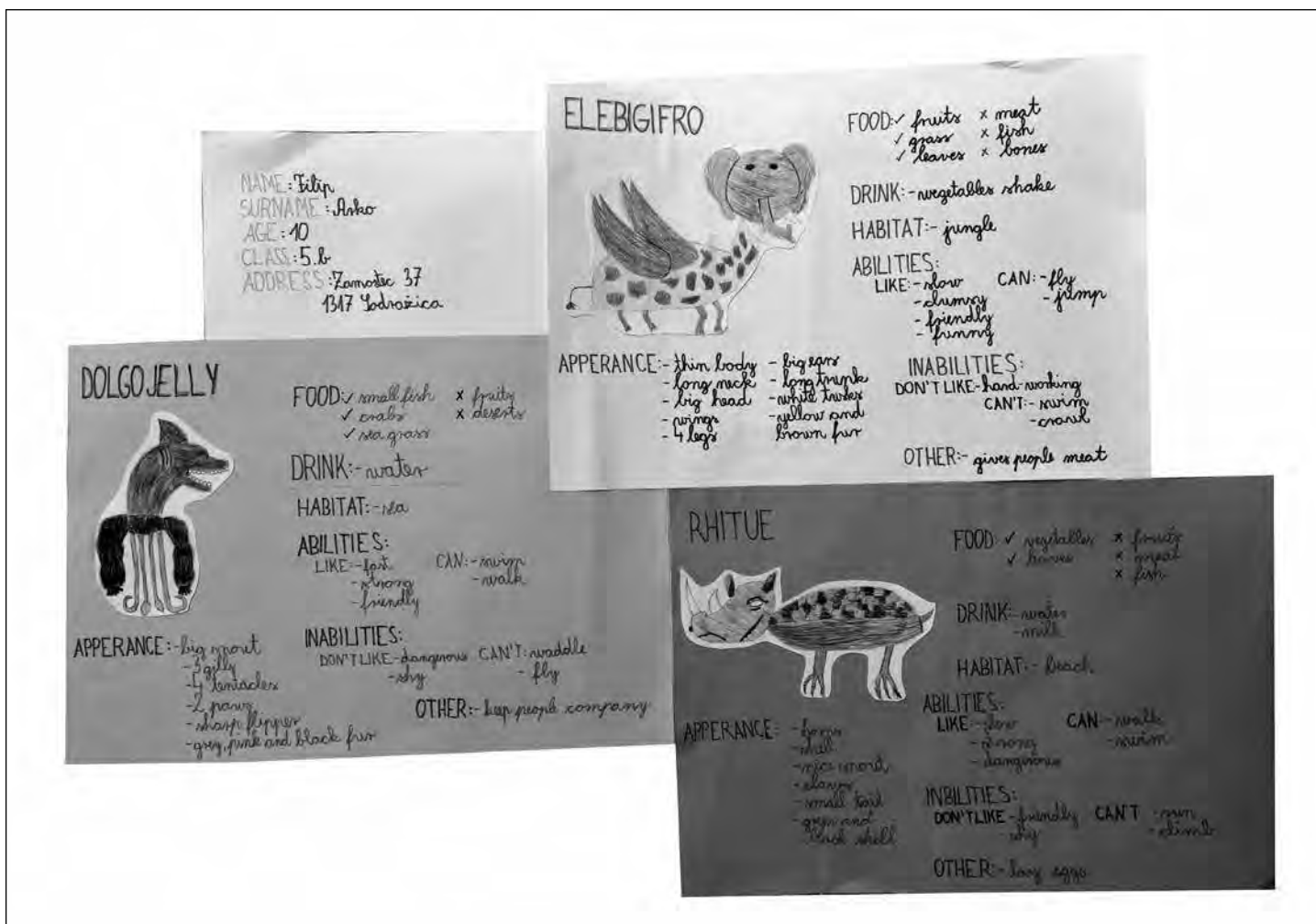
Vsi so se lepo zabavali z gosti, ko je na lepem puma prevrnila varnostnika in zbežala v gozd. Zavladala je taka panika, da nihče še ven ni upal stopiti. Ker so seveda zaprli živalski vrt, so živali šle iskat podivjano pumo. Našli so jo kihajočo in kašljajočo na skali. Verjetno se je splašila, ker je začela kašljati. Ustrašila se je živali in ušla. Med tem so ljudje ugotovili, da so vse živali ušle. V mestu panični ljudje, je pisalo v časopisu. V gozdu pa je bilo živahno. Opice in gorila so ji sledile po drevesih. Ko so hotele skočiti pred njo, so zgrešile in padle na tla. Nekako tako so se lovili in gepard jo je ujel. Povedali so ji, kakšna zmeda je v mestu in da je prehlad nekaj čisto običajnega.

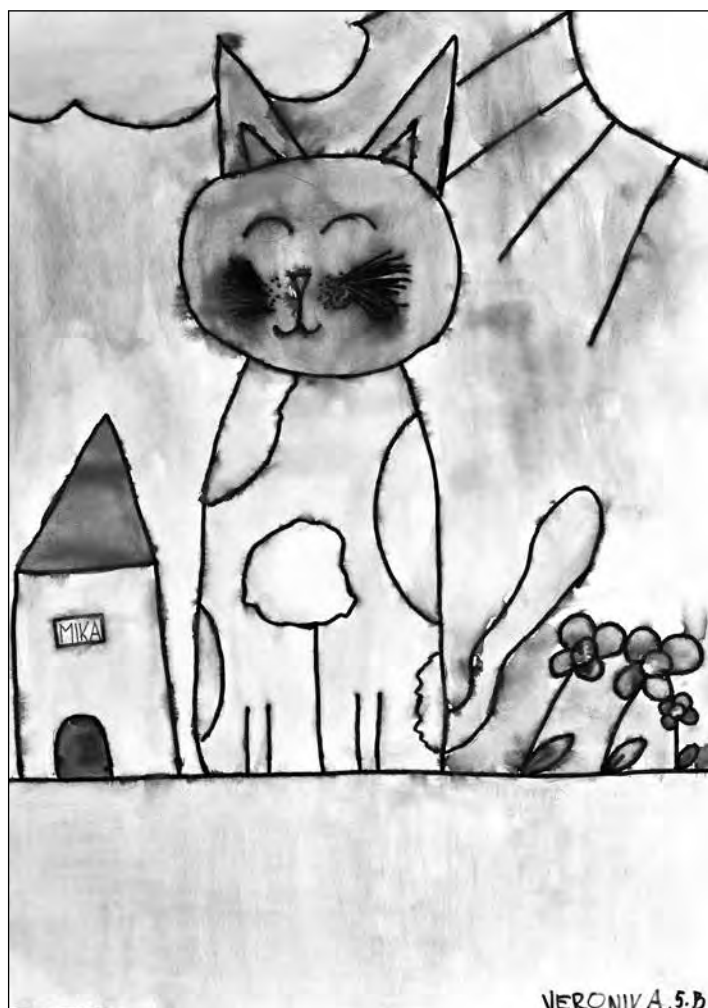
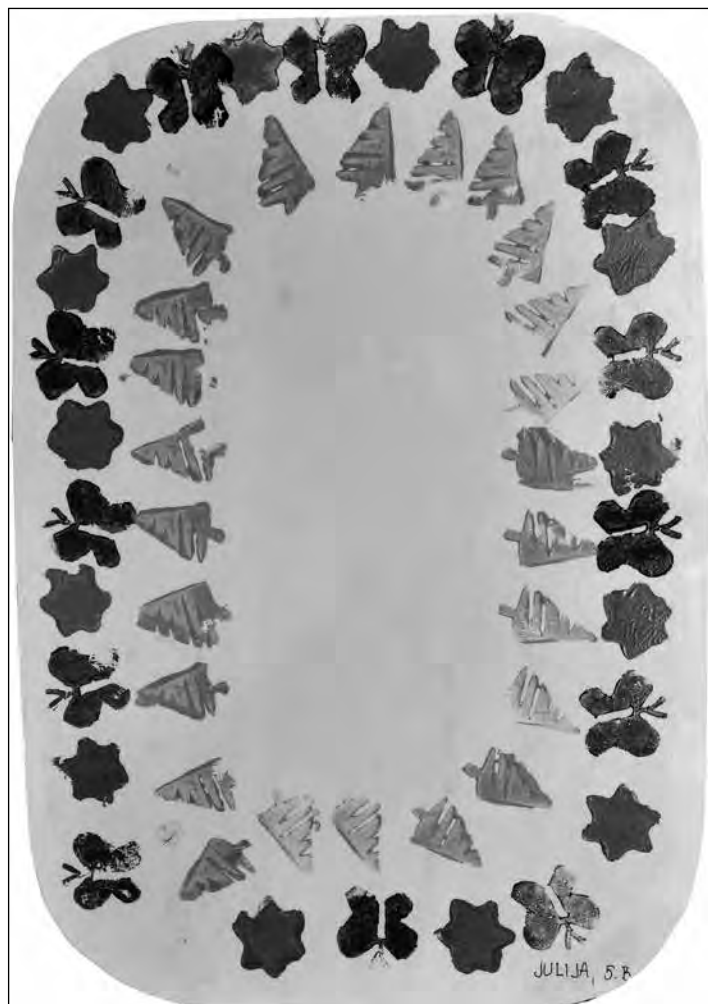
Puma jim ni verjela in zato so jo pregovarjale še ves teden, dokler se ni natekla in ni mogla več teči. Takrat ji pač ni preostalo drugega, kot da se vrne v živalski vrt.

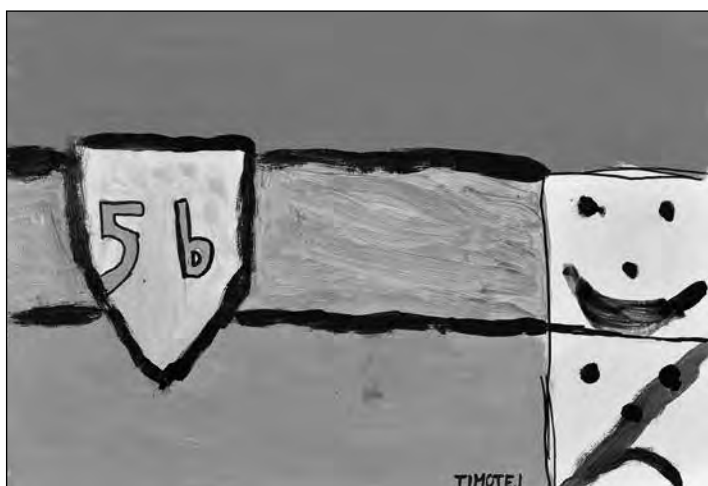
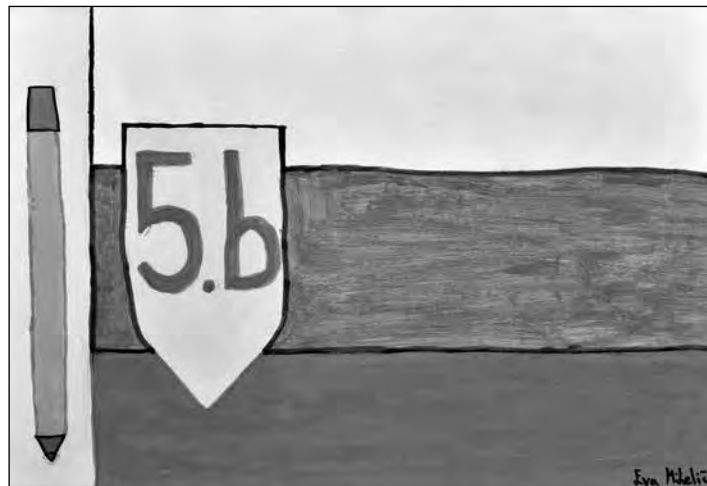
Tako so ljudje spet začeli normalno živeti, hoditi v šolo in podobno. Skrbnik pa je sklenil, da bo redno klical veterinarja.

Miha Ogrinc, 5. a

GROZNOVILCA

Groznovilca pri nas doma,
je razbila lončka dva.
Po sedežni skakala,
mojo sobo razmetala.
A ker ona je pač vila,
Mi nalogo je naredila,
lončka sama zalepila
In sobo spet uredila.

kjer rože dobiš zastonj
in vsaka ima prelep vonj.
Travnik je tudi drevored,
kjer se mali ptiček pripravlja na prvi vzlet.
Travnik je veliko igrišče
In navdiha vrelišče.

Lana Oblak, 6. a

MOJA PESEM

Lana Oblak, 6. a

Jaz sem dekle,
ki ima temno rjave lase,
modre oči
in usta, s katerimi se le smeji.
Lahko bila bi živo srebro
ali sinje modro nebo.
Zelo rada vozim kolo
in plezam na drevo.
Strahu ne poznam
in se nikoli ne predam.
Rada nove prijatelje spoznam in
se z njimi igram.

TRAVNIK

Travnik je zelena preproga,
na kateri živi
mala stonoga.
Travnik je veliko igrišče:
široko, globoko
in visoko.
Travnik je bivališče živali,
hotel z igrali,
mravlja z velikimi stopali.
Travnik je cvetličarna,

ŠALA

Darilo
»Očka, kaj bi mi kupil za darilo, če bi v
šoli pri matematiki dobil petico?«
»Kupil bi ti kilogram bombonov!«
»No, potem mi jih pa kupi dvajset
dekagramov, ker sem dobil cvek.«

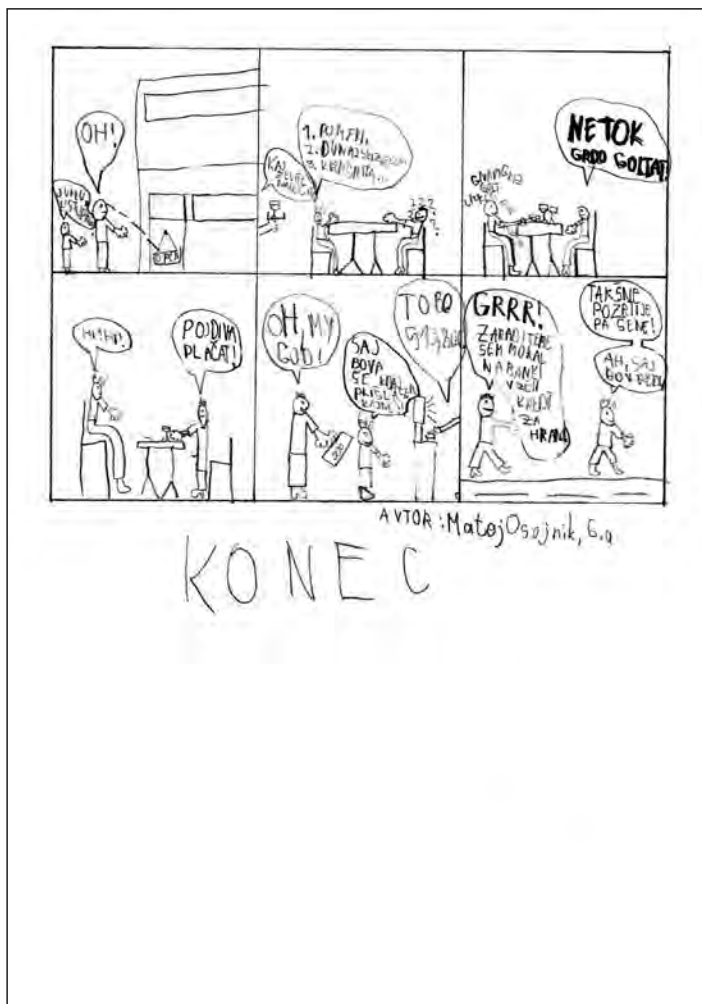
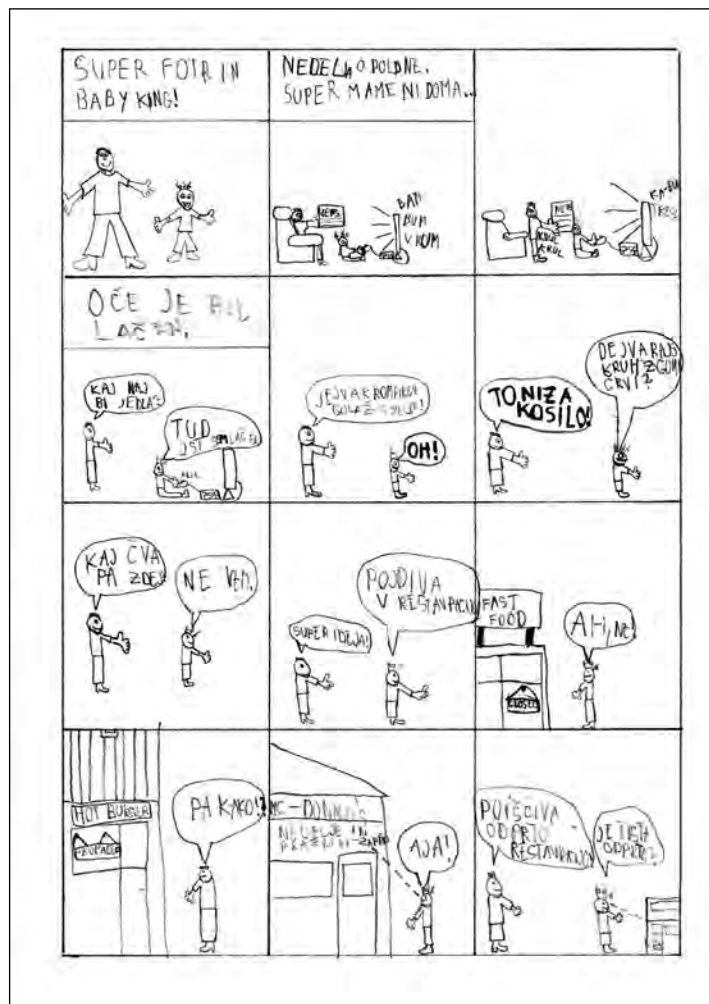
Zala Zabukovec in Tjaša Šijanec, 6. a

ŠOLA

Šola je kot pot za življenje,
Ta pot se nam zdi kot prepad,
na trenutke pa izgleda kot eno samo
trpljenje.
Pot je asfaltna,
pa tudi makedamska,
včasih ravna, večkrat tudi ovinkasta,
Vsaka pa nas pripelje na cilj.

Nik Petrič, 6. a

Lana Oblak, 6. a

ZAMIŠLJAM SI

Zamišljam si, kako bi bilo, če bi vsak dan
jedla sladoled,
zamišljam si, kako bi bilo, če bi bila
namesto vode le,
zamišljam si, kako bi bilo, če bi se lahko
vsak dan kopala v morju,
zamišljam si, kako bi bilo, če bi živel na
obzorju.

In kaj, če bi imela samoroga?
In kaj, če bi imela nosoroga?
In kaj, če bi imela krila?
In kaj, če bi postala vila?

Nenavadna dežela se mi vrti v glavi,
nenavadna misel se mi v glavo postavi,
nenavadna bitja tam živijo,
nenavadne hiše si gradijo.

Ali so to sanje?
Ali domišljija?
Ali skrite želje?
Ali fantazija?

Zina Lovšin, 6. a

ČAROVNIK

Čarovnik zna vsem bolnim
pričarati zdravilo.
Pa narobe.
Lahko začara vse sladkarije,
ki na svetu obstajajo.
Pa narobe.
Šolsko torbo začara v
prikupne kužke.
Pa narobe.
Sebe lahko začara v
knjigo z mehкими platnicami.
Pa narobe.
Lahko se spremeni iz najboljšega čarodeja
v najslabšega frizerja.
Pa narobe.

Tjaša Šijanec in Zala Zabukovec, 6. a

ČRNI MUC

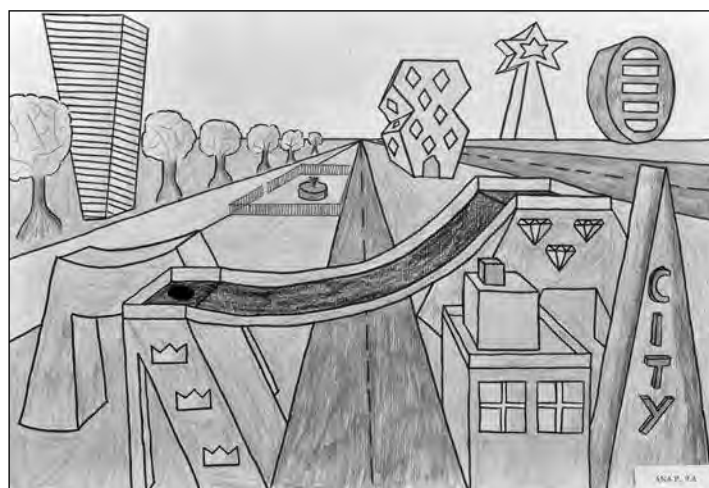
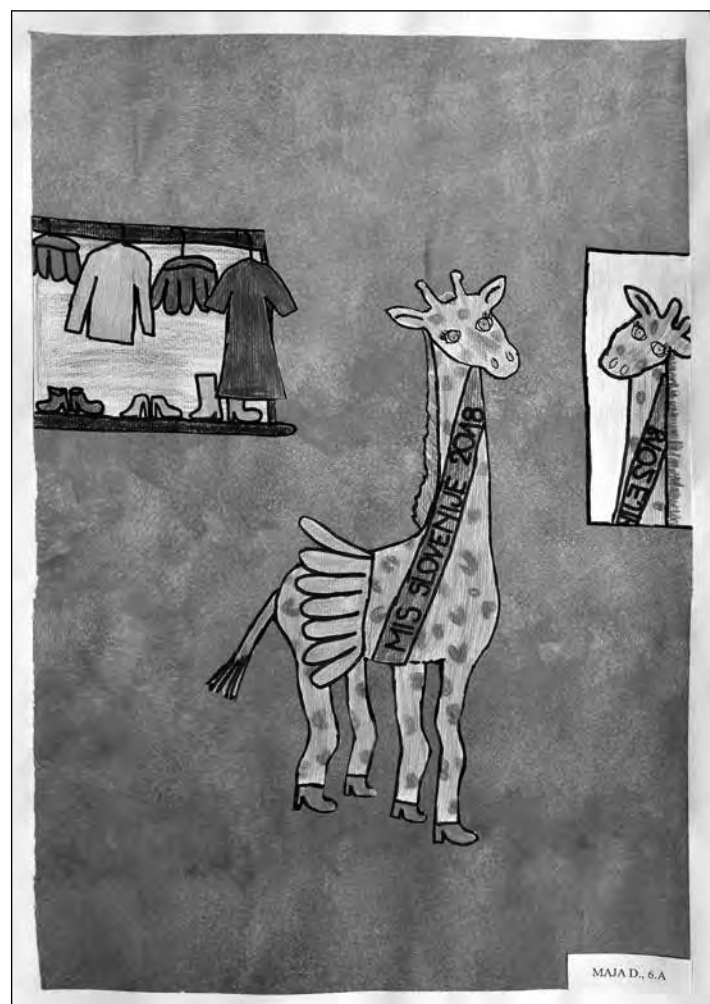
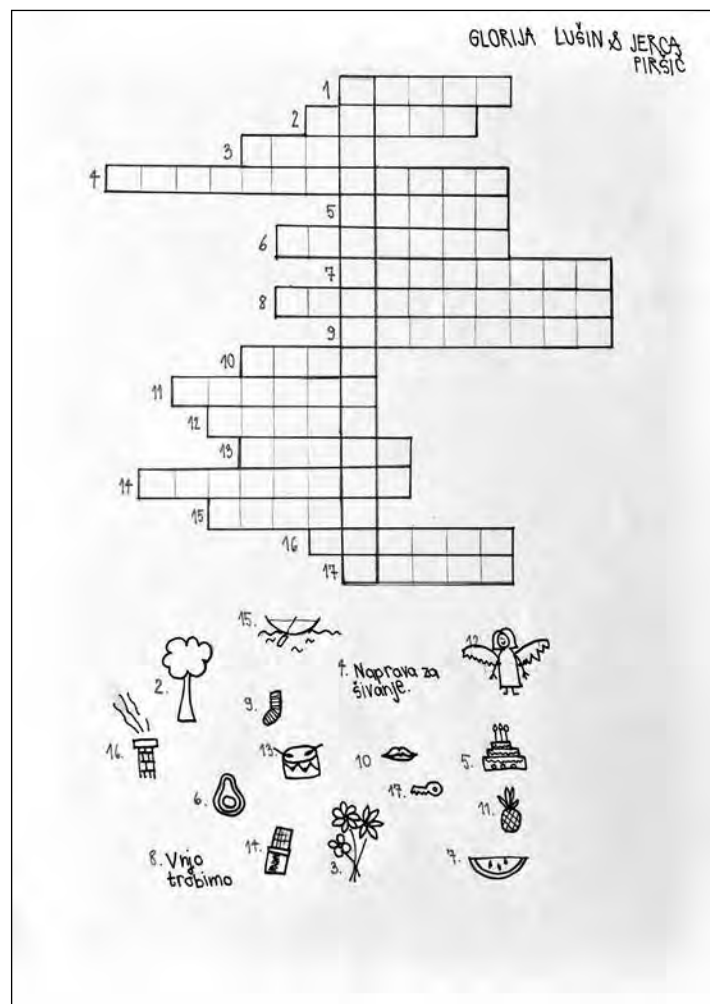
Črni muc šel je v mesto,
kjer sreča lepo nevesto.
Nevesta vzame ga domov
in položi ga v svoj pokrov.
Črni muc iz pokrova zbeži,
nevesta pa se jezi.
Črni muc odhiti domov,
tam uleže se v svoj pokrov.

Zala Zabukovec in Tjaša Šijanec, 6. a

SUDOKU

Gloria Lušin in Jerca Piršič 6.a

5	3			7				
6			1	9	5			
	9	8					6	
8				6				3
4			8		3			1
7				2				6
	6					2	8	
			4	1	9			5
				8			7	9

BAJKA O NESREČNEM VOLKU

Nekoč je ob pašniku, ob robu gozda pod mesečino, taval volk. Do njega so prišli konji, ki so mu želeli pomagati. Ker mu konji niso znali pomagati, so poklicali škrate.

Škratje so se spraševali, kaj je narobe z volkom. Škratje, konji in volk so šli k škratom domov, kjer je živel stari modri škrat. Stari modrec je volka spraševal, kaj je narobe z njim. Volk je rekel, da mu je povodenj poplavila dom. Ko je bežal, si je poškodoval levo sprednjo tacio. Modri škrat mu ni znal pomagati, zato so šli k vilam domov.

Volk je vilam povedal, kaj se mu je zgodilo. Vile so se spraševale, kaj naj storijo. Na koncu so se odločile, da volku vsi skupaj pomagajo narediti dom in mu pomagajo okrevati.

Volk je po treh tednih okrevaj in ta čas so bili vsi z njim pri pašniku. Takoj, ko je volk okrevaj, so začeli graditi dom, kjer bi lahko živeli prav vsi. Delali so, ko je sonce sijalo, ko pa je vzšla luna, so šli spat na pašnik. Čez dva tedna so svoj ogromni dom dokončali. Od takrat naprej so vsi živeli tam in se zelo zabavali.

David Adamič, 7. a

BAJKA O NASTANKU SODRAŽICE

Predavnimi časi je neki človek s svojim konjem prišel k reki. Bila je zelo bistra, zato jo je poimenoval Bistrica. Mladenič je razjahal konja in zaspal.

Naslednji dan ga je zbudilo ptičje petje. Mladeniču je bil ta kraj zelo všeč. Sonce je sijalo, reka Bistrica je žuborela in ptički so peli. Na misel mu je prišla beseda Sodražica. Rekel si je, da je ta beseda imenitna za ime tako lepega kraja. Mladenič in konj sta ostala v Sodražici.

Nekega dne pa so mimo prišli še drugi ljudje in tudi njim je bila Sodražica zelo všeč. Tudi oni so se vselili v to vas. Tako so v Sodražico prihajali ljudje in čez čas je Sodražica postala prav lepa majhna vas.

Maja Marolt, 7. a

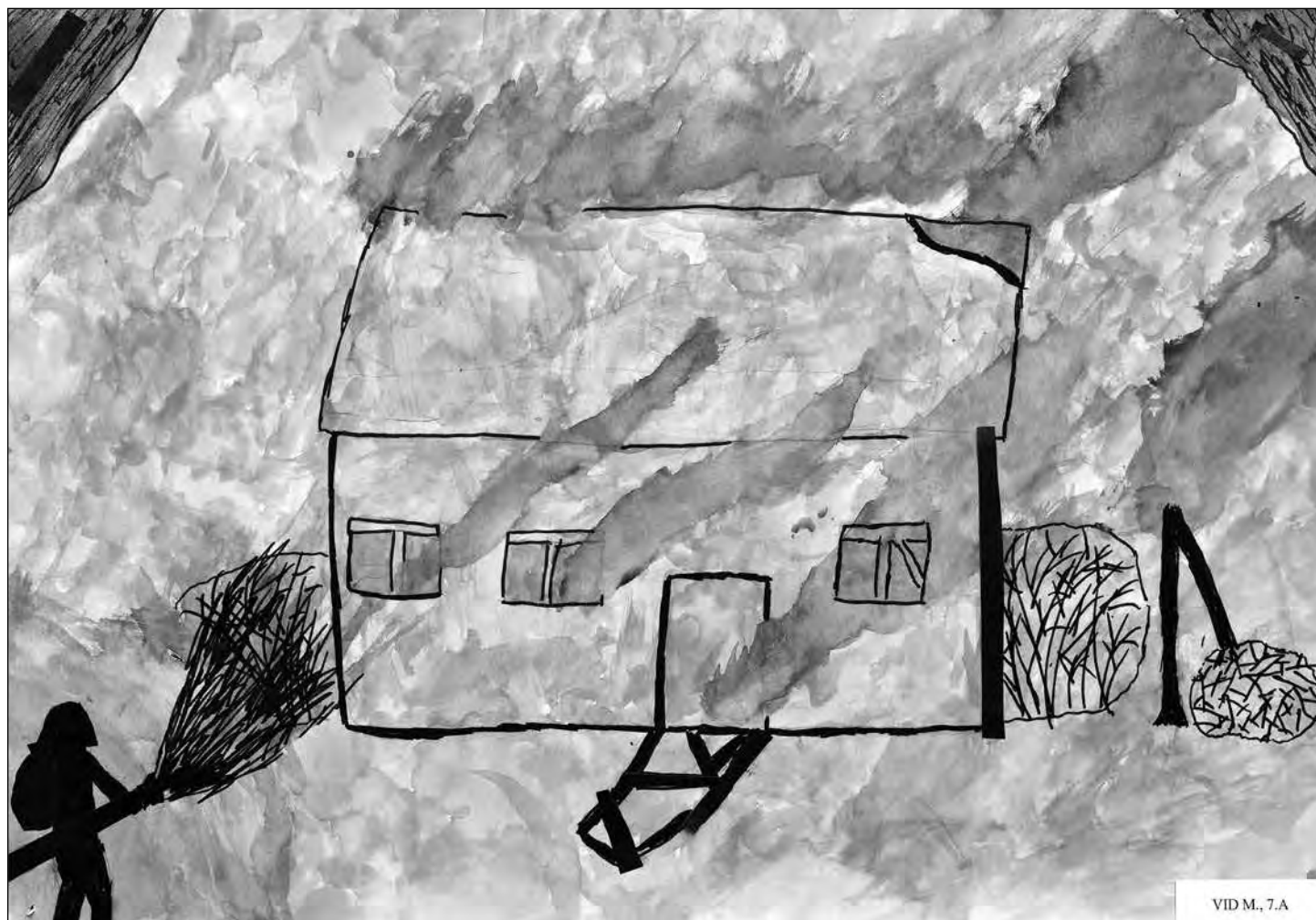
JANJA G., 7.A

VESELA NOVICA

Bilo je leto 2018, ko sem še hodila na mažoretke. Trening smo imele do večera, domov pa sem hodila peš. Najbolj strah me je bilo na Slemenski cesti, saj je bila čista tema. Ko sem se opogumila, sem se odločila, da bom odšla na občino. Pristopila sem do župana in rekla: »Rada bi javno razsvetljava pri samotnem drevesu«. Seveda me je župan takoj razumel. Minilo je eno leto, luči pa še kar ni bilo. Še enkrat sem odšla na občino in vprašala, kje je luč? Odgovorili so mi, da bo postavljena do pomladi. Prišla je pomlad, pa luči še ni bilo.

Zadnjič sem odšla na občino. Prišla sem ravno sredi sestanka, ko so mi rekli, da bo luč letos postavljena. Minil je en mesec in pol, ko sem bila namenjena domov. Zagledala sem gradbišče, a nihče drug ni vedel, da je to luč, po kateri sem hrepenela. Zato se iskreno zahvaljujem županu Blažu Milavcu, da mi je izpolnil željo. Zahvalila bi se rada tudi delavcem, ki trenutno postavljajo luč.

Ponosna in vesela Brina Starčević, 7. a

Šola h koncu že hiti,
vonj poletja že diši,
zvezki polni do zadnje strani,
poletje vse nas razveseli.

Rožice dobijo barvo,
sonce obarva že pokrajno,
nam na usta nariše nasmeh,
ki se širi po pokrajinah vseh.

Vsi se poletja že veselijo,
ko si ga s sladoledom popestrijo,
kmalu na počitnice odhitijo.

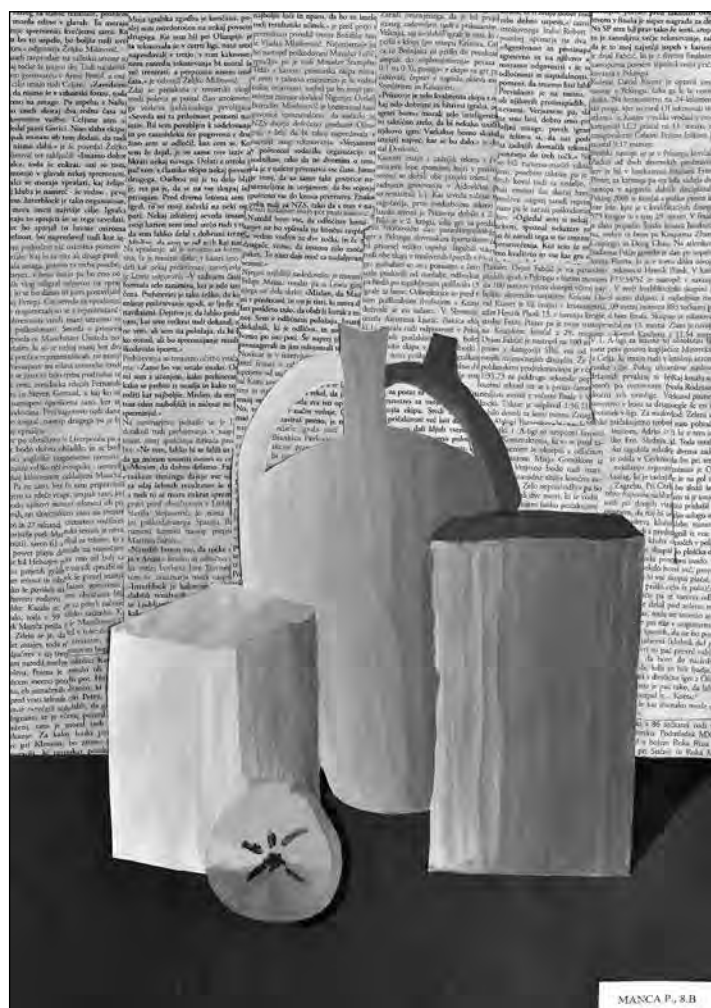
Lara Mihelič, 8. a

MAJA L., 8.A

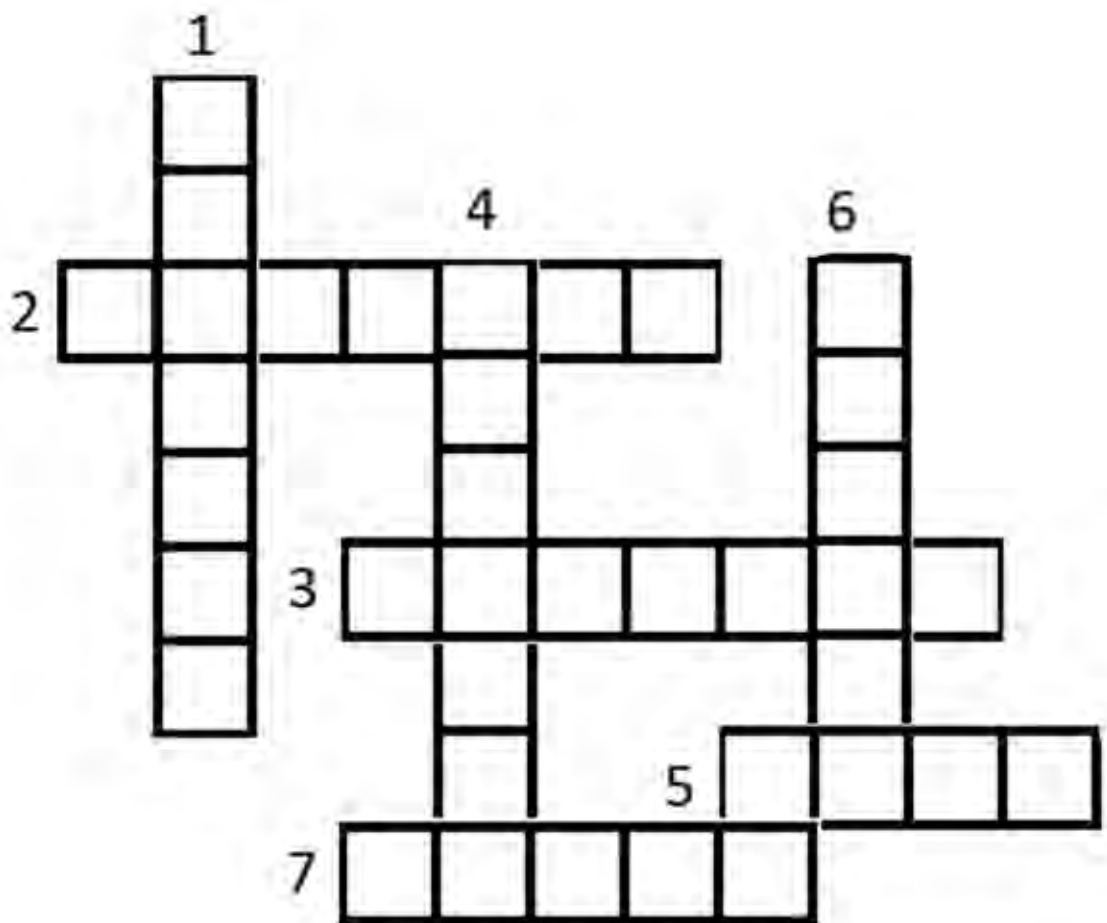
5	3			7					
6			1	9	5				
	9	8					6		
8				6				3	
4			8		3			1	
7				2				6	
	6					2	8		
			4	1	9			5	
				8			7	9	

Julija Adamič in Lana Matelič, 8. b

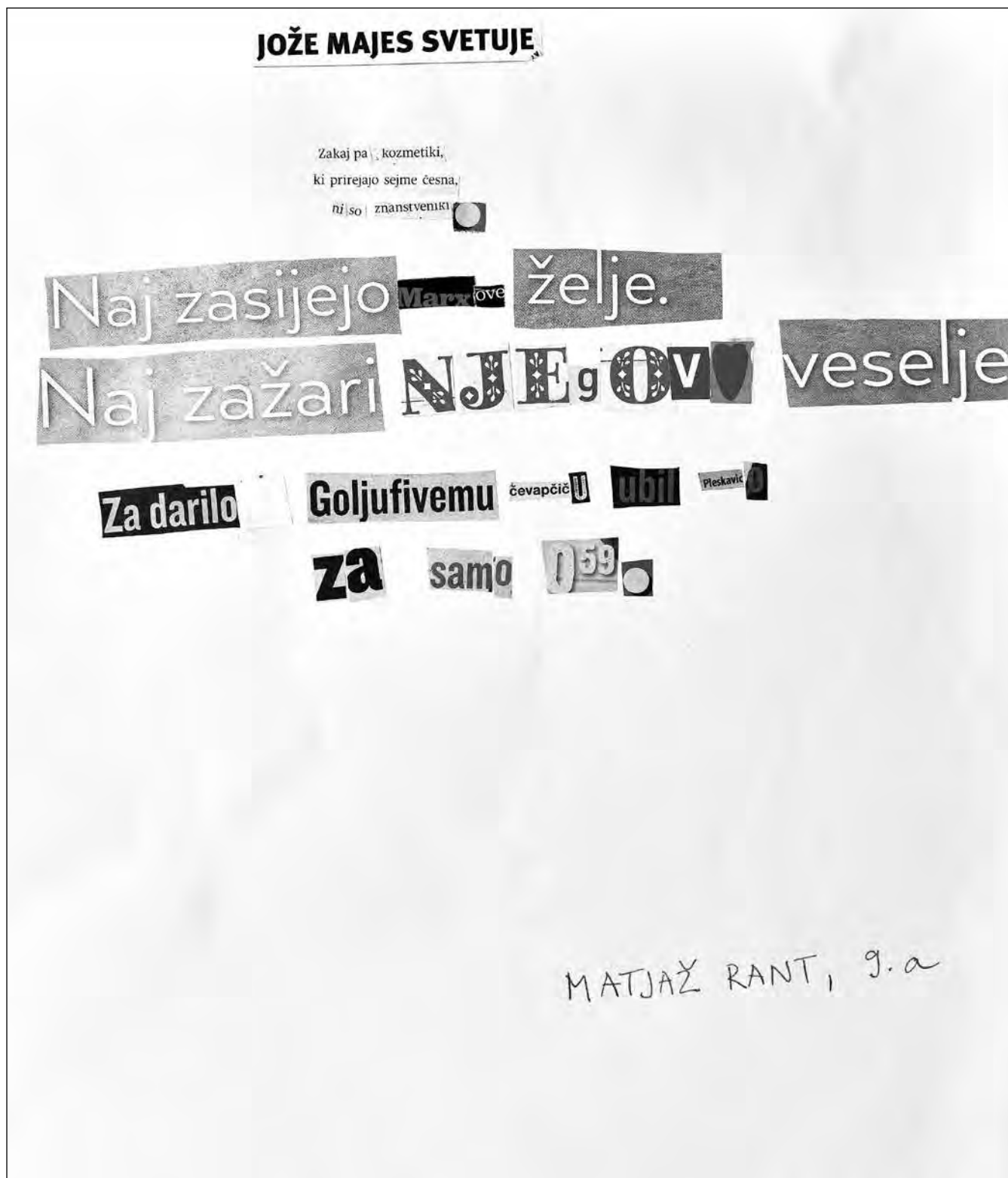
1. Skače in ima vrečo
2. Bitje, ki živi samo na enem območju
3. Ptič, ki ne leti
4. Vrsta ovce v Avstraliji
5. Živi na kopnem in v vodi
6. Lahko ponavlja za teboj
7. Gradijo velike greben

NASVIDENJE, OSNOVNA ŠOLA

Sedaj, ko sem v devetem razredu, razmišljam, kaj vse sem morala prestati od 1. do 9. razreda, od težkih testov do nerodnih situacij pred učitelji, sedaj pa se zavedam, da je bilo vse vredno narediti. Dobila sem tri čudovite prijateljice, s katerimi smo se in se bomo smejale, preživljale težke čase skupaj. Kmalu bomo vsi spet v istem položaju, ko bomo vstopili v srednjo šolo in si pridobili nove prijatelje. Mislim, da bo zelo zabavno, saj se naučiš nekaj novega in spoznaš nove ljudi. Komaj že čakam, da se konča to leto 9. razreda, saj že nestrpnost pričakujem odhod v srednjo šolo, čeprav bomo vsi odšli s težkim srcem. Vendar bo vredno, saj se bomo izučili za poklic, ki si ga želimo opravljati. Komaj že čakam. Nasvidenje, osnovna šola!

EJ, 9. a

RAZPOTJE

Stojim na razpotju,
ne vem kod, ne kam,
naj hodim naprej,
naj se oziram nazaj?
Stojim na razpotju,
poti sta dve,
katera je prava,
sta pravi obe?
Stojim na razpotju,
izbrala bom eno,
naj bo, kar bo,
nazaj več ne gremo.
Je razpotje za nami,
na novo pot gremo spet,
vsi v srednjo šolo,
na novo zaž'vet.
Kakšna pot nas bo vodila od tam naprej,
ne ve nihče,
a prijateljstvo ostaja
in spomini naši še.

Laura Hočevan, 9. a

RADA BI

Rada bi nekaj bila,
nekaj, kar prihaja iz srca.
Rada bi sonce bila,
ki ima žarke iz zlata.

Rada bi zvezda bila,
ki nam ponoči čarovnijo da.
Rada bi ljubezen bila,
ki dotakne se vsakega.

Ines Šega, 9. a

KONEC

Je to že konec?
Je že počil lonec?
Tega se še ne zavedamo
in kar malo otroško spregledamo.
Ko se zadnji veseli trenutki odvijajo,
se srca nam kar zvijajo.
Tako vsi spomini pridrvijo
in močna čustva nam vzbudijo
ter kožo naježijo.
Zakaj, res je počil lonec
in s tem naše pravljice je konec.

ŠOLSKA PESEM

Od pol osmih do pol dveh,
od pol osmih do pol dveh,
polno zvezkov na klopih,
zaspane misli v glavah,
in voda nam že v grlo teče,
ker čas neizmerno hitro teče,
že vsi smo izmučeni,
zaradi težkih torb sključeni,
od pol osmih do pol dveh,
na srečo konec bo v parih dneh,
od pol osmih do pol dveh.

Ana Perušek, 9. a

ZAKAJ SMO BILI USTVARJENI?

Ljudje ustvarjeni smo bili,
da življenje lažje naredili bi si.
Zato so nekateri ljudje po svojih izumih
znani,
da bi jih delili z nami.

Krištof Kolumb je Ameriko odkril,
nekdo se je s Francko poročil.
Thomas Edison je žarnico odkril,
z njo pa je ves svet osvetlil.
Kdo pa je prvi telefon v svet podal?
Ali bi kdo od vas tole vprašanje znal?
No, tole vprašanje pa jaz vem,
ampak vam ne povem.

AA, 9. r

Ines Šega, 9. a

SREČA

Sreča je v srcu doma,
in je vredna najvrednejšega zlata.
Sreča srečo ljudem prinaša,
in se z veselimi obrazi basa.

Če se pod lestvijo sprehajaš,
srečo stran od sebe odganjaš.
Zato pod lestvijo hoditi ti ni treba,
in sreča se te bo prijela.

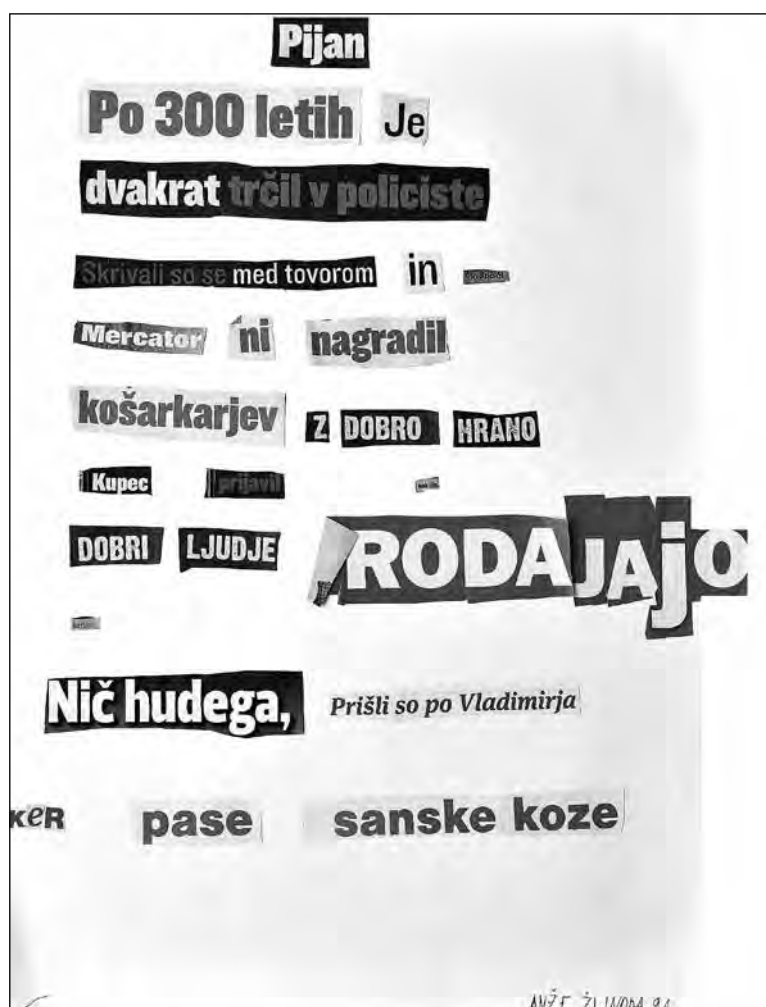
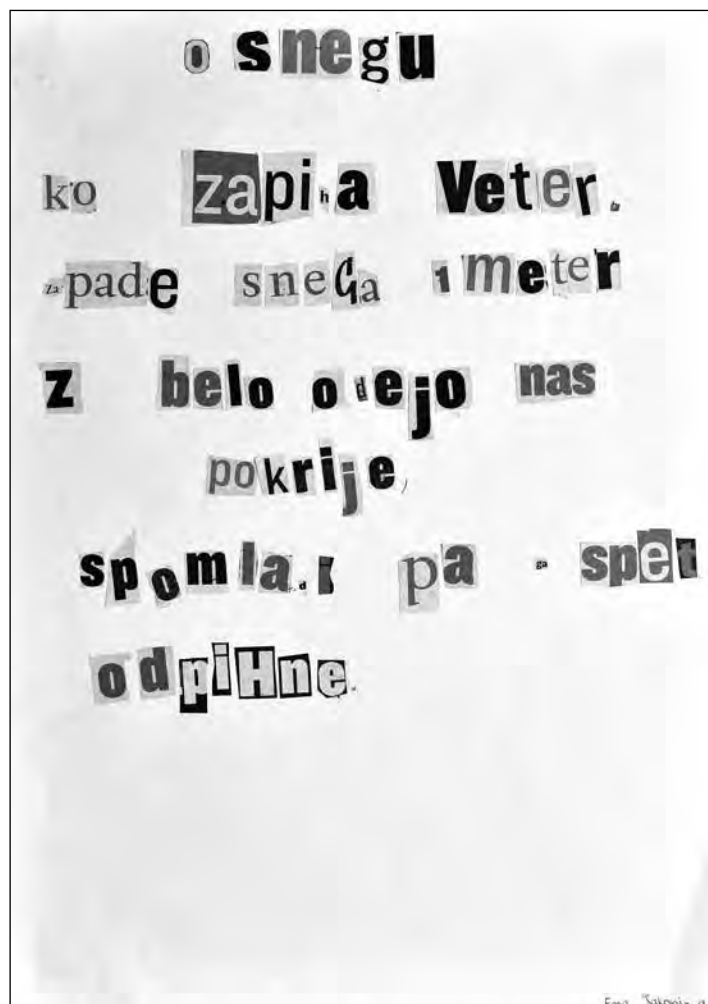
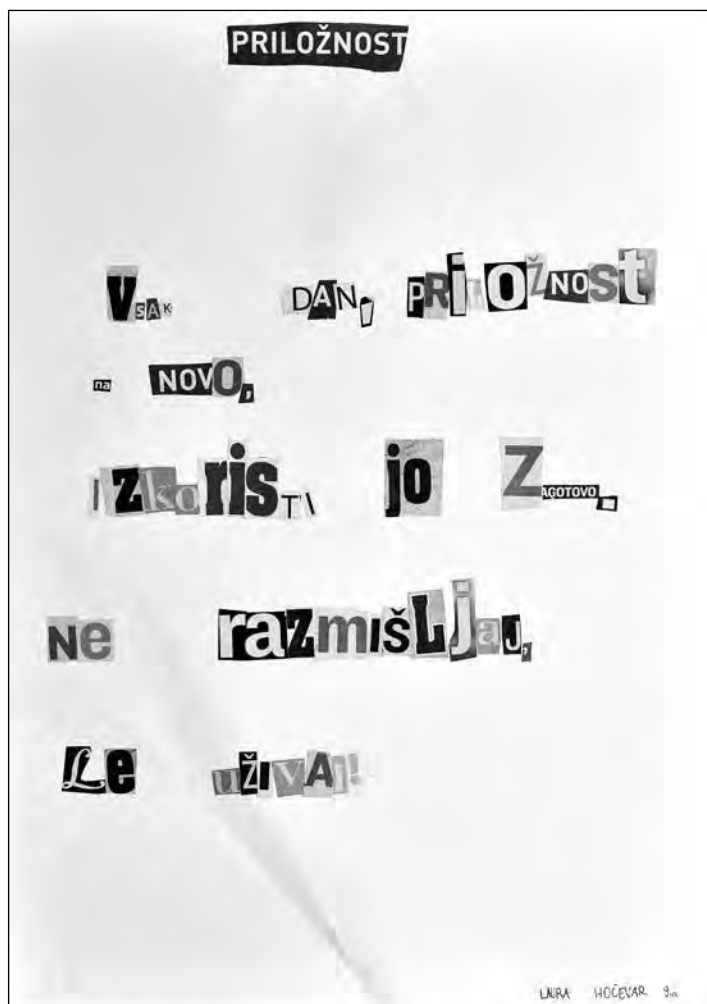
Ines Šega, 9. a

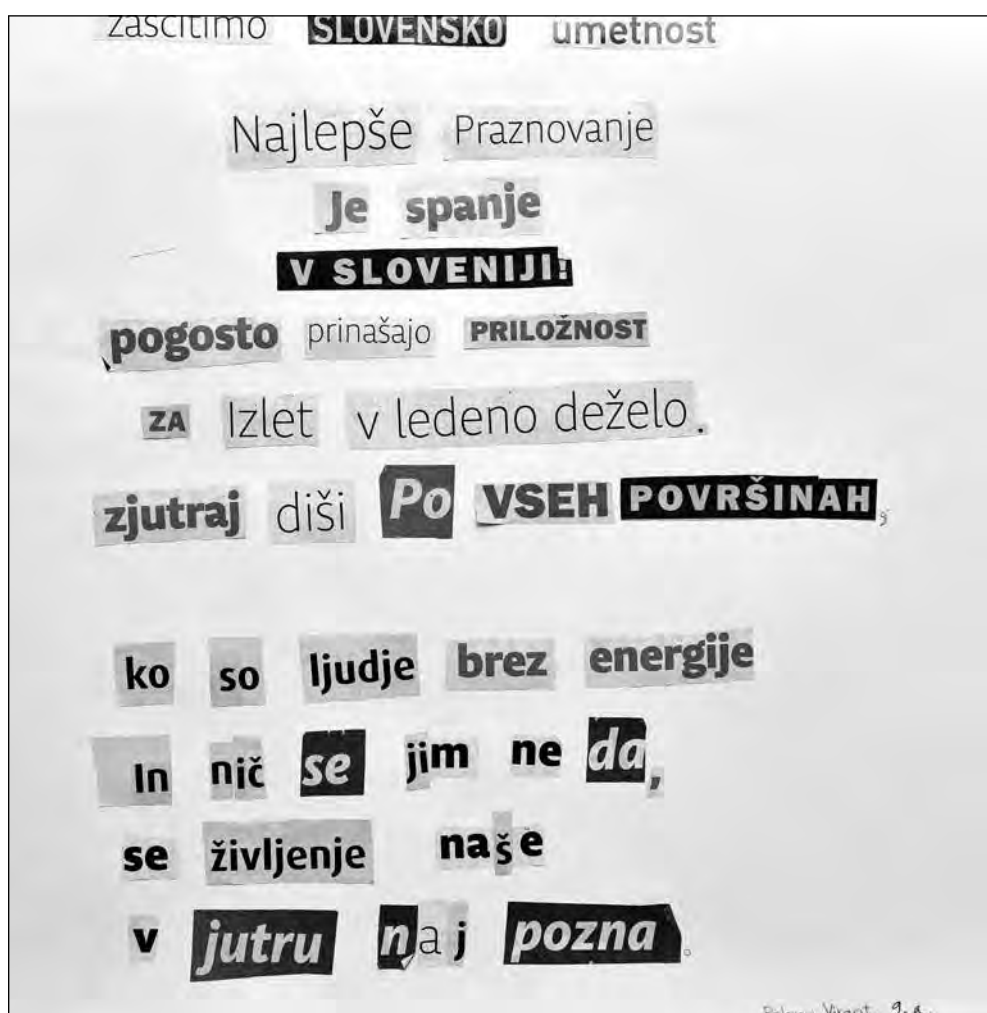
Kakor v zlatih časih
 Z vlakom po oblakih
 čez megle no dolino
 čez deževno kotlino
 z vlakom po oblakih .

ANA PERUŠEK, 9.a

ži vlje n **JE** je **DARILO**
 NA s **VE**lko NAUč **LO**
 je **VELIKA ŠOLA**
 ZA MAle **LO** **i**
 in **TISTE** s **PO**lno **S** **K**RBI

INES ŠEGA, 9.a

O zvezdah

So krogle svetleče
 ki svetijo na Reče
 Na nebu spijo
 in nam sanje budijo
 Zemlja kro'g ene potuje
 Sonce se imenuje
 zjutraj nas zbudijo
 Zvečer pa z nami zaspi

Tomaz Ogrič
 9.a

NA OŠ SODRAŽICA SMO PODELILI ŠOLSKÉ PREŠERNOVE NAGRADE

Na osnovni šoli dr. Ivana Prijatelja Sodražica smo se v četrtek 7. februarja poklonili Prešernu in drugim kulturnim ustvarjalcem. Pripravili smo kulturno prireditev ob sodelovanju učencev šole, ki so pokazali svojo ustvarjalnost na glasbenem, besednem in dramskem področju. Večer je bil posvečen slovenskemu filmu in domačim ustvarjalcem ki so z znanjem in talenti prispevali svoj kamenček v mozaik filmske umetnosti. Med njimi je tudi domačin, pokojni igravec, Brane Ivanc.

Film je umetnost gibanja. Tako film predstavlja področje sedme umetnosti, ki je ena najmlajših. Združuje besedno, likovno, glasbeno, plesno in gledališko umetnost. Film je ena najbolj prepričljivih in kreativnih umetnosti, saj lahko prikazuje realnost ali domišljijo. Gledalci lahko izbiramo med različnimi filmskimi vrstami: od risanih filmov, igranih filmov, znanstvene fantastike do dokumentarnih filmov.

Kulturni program prireditve so pripravili učenci šole, pod mentorstvom Lucije Petelinšek in Mojce Šilc, učenci prepevalnice, pod vodstvom Veronike Kos, člani otroškega in mladinskega pevskega zbora, pod vodstvom Mojce Kramar Gorinšek in učenci naše šole, ki obiskujejo pouk v glasbeni šoli Ribnica. Predstavili so se z več instrumenti: na klavirju – Lovro Kljun, na harmoniki – Mark Adamič in David Adamič, na flavti – Janja Glavonič, na kitari Ajda Arko, na violini Maja Levstek, Lana Oblak, Iza Levstek, in Lovro Kljun, pod mentorstvom učiteljev GŠ Ribnica: Slavice Marinković, Barbare Gorše, Pavle Lušin in Ksenije Abramović Grom. Koordinatorici tokratne kulturne prireditve Lucija Petelinšek in Neža Tanko sta poskrbeli za celotno podobo dogodka, v katerem so si domiselno sledile točke kulturnega programa z odlomki posnetkov slovenskih filmov.

Na prireditvi smo trinajstič podelili Šolske Prešernove nagrade. S priznanjem in knjižno nagrado se želimo zahvaliti devetošolcem za njihov prispevek in za sodelovanje na šolskih in občinskih kulturnih prireditvah v času osnovnošolskega izobraževanja. S svojo ustvarjalnostjo so pustili poseben kulturni pečat šoli in kraju. Letošnja generacija devetošolcev je bila zelo vpeta v kulturno dogajanje, zelo aktivna pri soustvarjanju kulturnega utripa in zato smo kar devetnajstim devetošolcem izrekli iskreno zahvalo za njihov predan trud in sodelovanje.

Šolsko Prešernovo nagrado 2019 so prejeli: **Ajda Arko, Zala Grebenc, Andraž Gregorič, Laura Hočevar, Zala Indihar, Ema Jakopin, Tanja Ogrinec, Nejc Petrič, Polona Virant, Anže Žlindra, Nik Ambrožič, Črt Arko, Kristjan Gornik, Iza Klun, Ana Perušek, Ines Šega, Lara Šepetavc, Jan Gašper Vidrih in Sebastian Zajc.** Tudi v letošnjem šolskem letu je na šoli od septembra do februarja potekal tradicionalni likovni projekt. Letošnja tema šolskega projekta so bile »SLOVENSKE LIKOVNE UMETNICE«. V okviru projekta so učenci likovno ustvarjali po predhodnem spoznavanju slovenskih likovnih umetnic. Sodelovali so učenci od 6. do 9. razreda.

Podrobno so se seznanili z deli **Hane Stupica, Helene Vurnik, Ejti Štih in Zore Stančič**. Rdeča nit, ki teče skozi likovno poetiko naših umetnic, je iskanje lepote kot tistega ideala, ki se mu človek lahko približa. Tudi naši učenci so iskali lepoto v umetnosti skozi različne likovne tehnike.

Učenci 6. razreda so poustvarjali ob ilustracijah sodobne ilustratorke Hane Stupica. Ob njenih ilustracijah so naslikali živali s človeškimi lastnostmi ob uporabi primarnih in sekundarnih barv.

Učenci 7. razreda so poustvarjali ob slikarskih poslikavah in mozaikih Helene Vurnik. Njihova likovna naloga je bila narisati realistični portret sošolca oziroma sošolke s plaščem, okrašenim z ornamentom. **Osmošolci** so poustvarjali ob likovnih delih slovenske akademske slikarke Ejti Štih, ki živi in pretežno ustvarja v Boliviji. Lotili so se likovnega problema s količinskimi barvnimi nasprotji. Preko svojih likovnih del sporočajo vrstnikom in drugim gledalcem, da si moramo ljudje med seboj pomagati in biti strpni do vseh okoli nas. **Učenke in učenci 9. razreda** pa so spoznali sodobno vizualno umetnico Zoro Stančič, ki ustvarja različne kolaže, fotomontaže, grafike in slike. Likovna dela devetošolcev so nastala kot fotomontaža iz različnih medijev in različnih likovnih tehnik. Najprej so naredili avtoportret z uporabo kolorističnega slikanja, nato pa so likovno delo združili s fotografijo in računalniškim programom.

Nastali so enkratni likovni izdelki. Vse izdelke je komisija natančno pregledala in ocenila. Kriteriji za izbiro so izvirnost motiva, izvedba likovne tehnike ter uspešnost reševanja likovnega problema. Projekt se je zaključil s skupinsko razstavo izdelkov vseh učencev v avli šole.

Projekt sta vodili mentorici, profesorica za likovno umetnost, Damjana Urbar, in knjižničarka, Jelka Dežman.

Nagrajenci letošnjega projekta, ki prejmejo priznanja in posebno nagrado – obisk kulturne prireditve so:

6. a razred: Maja Debeljak, Zina Lovšin, Izak Oražem, Jerca Piršič, Tjaša Šijanec

7. a razred: Rebeka Dolšina, Janja Glavonič, Maja Klun, Iza Levstek, Vid Merhar

8. a in b razred: Milica Đorđević, Petra Govže, Lovro Kljun, Lara Mihelič, Julija Adamič, Lana Matelič, Nika Mihelič, Manca Piršič

9. a razred: Tanja Ogrinec, Ana Perušek, Ines Šega, Laura Hočevar, Kristjan Gornik

Z aktivnim sodelovanjem učencev v šolskem projektu smo odprli še eno okno v svet spoznavanja slovenske likovne umetnosti in spoznavanja bogatih umetniških poti ustvarjalk ter doživljanja umetnosti skozi sliko. Tudi v bodoče se bomo trudili, da bomo likovno ustvarjalnost in kulturo živeli in prenašali naprej.

Majda Kovačič Cimperman, ravnateljica

DAN DRUŽENJA TREH GENERACIJ

V soboto, 11. maja 2019, smo izpeljali DAN DRUŽENJA TREH GENERACIJ. Dan se je v marsičem razlikoval od vsakdanjega šolskega utripa. V sklopu medgeneracijskega sožitja smo tako del dneva preživeli v naravi, del pa v šolskih učilnicah in drugih prostorih šole ter v športni dvorani. Letošnje druženje smo znova pripravili v sodelovanju z Zdravstvenim domom Ribnica in Zdravstveno postajo Sodražica. Aktivnosti tega dne pa so vodili tudi strokovni delavci šole, predstavniki društev in zavodov. Za dobro počutje in okrepčilo pa so poskrbeli tudi donatorji iz Sodražice, saj so nam prav za ta dan podarili pekovske in mesne izdelke.

Po jutranjem pozdravnem nagovoru ravnateljice šole in predstavitvi aktivnosti dneva smo vsi zbrani dan začeli v dobrem in sproščenem razpoloženju. S pesmijo »Vem, da danes bo srečen dan« ter »Ko si srečen« sta profesorici Mojca in Veronika ob spremljavi kitare poskrbeli, da smo dan začeli z nasmehom. Nato smo se vsi zbrani ogreli in razgibali svoje telo pod vodstvom fizioterapevtke Anje iz Zdravstvenega doma Ribnica.

Sledil je pohod udeležencev v različnih smereh. Učenci razredne stopnje so v spremstvu učiteljic, staršev, starih staršev in lovca odšli v smeri: Sedlo – Jelovec – Smrekovec, učenci predmetne stopnje pa so se v spremstvu odraslih namenili v smer: Strmca – Grdi Dol – Zamostec – Izver. Učenci Podružnične šole dr. Janeza Evangelista Kreka Sveti Gregor so dan začeli pred šolo na Svetem Gregorju in po starih poteh čez »drn in strn« prišli do Sodražice. V Smrekovcu so vse pohodnike pričakali člani ribiške družine in jim predstavili svoje aktivnosti.

Za učence 9. razreda in njihove družine pa je potekal test hoje in predstavitev aktivnosti zdravega življenjskega sloga.

Predstavnice Zdravstvenega doma Ribnica in Zdravstvene postaje Sodražica so izvajale meritve krvnega tlaka, meritve krvnega sladkorja, indeksa telesne mase, deleža maščob in tako poskrbele, da

so obiskovalci lahko preverili svoje zdravstveno stanje. Poskrbele pa so tudi za izobraževanje s plakati, zgibankami in nasveti o zdravju, zdravem prehranjevanju ter ozaveščale o pomenu programa Sviti.

Med 9. 30 in 10. uro so se vsi pohodniki zbrali pred šolo. Na dvorišču jih je ob zvokih popularne glasbe pričakal čaj, sadje in prigrizki. Vse obiskovalce prireditve smo še enkrat povabili, da se pridružijo aktivnostim, ki so se odvijale na dvorišču šole, v vseh prostorih šole, na igrišču, v športni dvorani in za šolo.

V izvedbo delavnic smo tudi tokrat vključili strokovni kader šole, starše, stare starše, bivše učence šole, predstavnike Društva upokojencev Sodražica, Društvo mažoret Sodražica, Prostovoljno gasilsko društvo Sodražica, Lovsko družino Sodražica, Ribiško družino Ribnica, Klub Kresnička Sodražica in predstavnike Mladinskega kluba Sodražica. Letos so se prijazno odzvali našemu povabilu tudi Zdravstveni dom Ribnica, Zdravstvena postaja Sodražica, Center za socialno delo Ribnica, Policijska uprava Ljubljana in Policijska postaja Ribnica, Športno društvo Sibor, Zavod za gozdove Slovenije, Društvo paraplegikov ljubljanske pokrajine in Plesna šola Bolero.

Učenci in obiskovalci prireditve so lahko natančno spoznali delo mobilnega oddelka policije, spoznali delo policista s službenimi psi, ki je prikazal nekaj osnovnih vaj pri dresuri službenih psov. Tudi učenci šole so se lahko vključili v izvajanje posameznih aktiv-

nosti. Najbolj atraktivna je bila vožnja na simulatorju ter spoznavanje različnih policijskih vozil.

Na dvorišču šole so si obiskovalci lahko ogledali gasilsko vozilo in se urili v spretnosti zavezovanja različnih gasilskih vozlov pod vodstvom gospoda Metoda. Imeli so tudi priložnost zapeljati se z gasilskim vozilom po kraju, če so si tega želeli.

V prostorih šole so najmlajši pozorno prisluhnili razlagi starejših, še posebej ob prikazu ročnih spretnosti pletenja in kvačkanja. Skupini so se pridružili tudi učenci šole, ki pod mentorskim vodstvom učiteljice Angelce obiskujejo krožek ročnih del. Obe skupini sta pripravili tudi bogato razstavo izdelkov.

Predstavniki društva paraplegikov ljubljanske pokrajine so pred-

stavili svoje društvo, dejavnosti društva in obiskovalcem povedali svoje življenjske zgodbe: kako se je spremenilo njihovo življenje po prometni nesreči, padcu z višine ... Obiskovalci pa so se lahko preizkusili tudi v risanju z usti in premagovanju ovir z invalidskimi vozički. Vsakdo je imel možnost preizkusiti: kako je biti za nekaj minut invalid ter se premikati z invalidskim vozičkom po dvorišču, premagati klančino in priti v notranjost šole ter premagati teren z umetno travo.

V dvorani šole smo spoznali aktivnosti JU-JUITSU kluba, pri katerih so poleg trenerja Janka sodelovali tudi učenci šole, ki sodelujejo v klubu in dosegajo izjemne rezultate na državnem nivoju. Obiskovalcev ob vsakokratni predstavitvi ni manjkalo in z nazor-

no predstavitevijo so zagotovo privabili v svoje vrste tudi bodoče nove člane.

Najmlajši so se lahko preizkusili tudi v lutkarstvu in se udeležili lutkarske delavnice. Stopili so lahko za pravi paravan in odigrali vlogo z izbrano lutko ali se preizkusili v izdelovanju preproste lutke, za kar je izvrstno poskrbela učiteljica Klara.

V učilnici razredne stopnje so vsi željni plesa in gibanja lahko zaplesali v družbi plesne učiteljice Vanesse. Bilo je razgibano in živahno, saj ni manjkalo tako elegantnih plesnih korakov, zanimivih koreografij kot tudi smeha.

V sosednji učilnici pa je prav tako ob glasbi in vihtenju mažoretnih palic v svoje plesne in akrobatske aktivnosti vabila vaditeljica

Nina. Obiskovalci so ugotavljali, kako preprosto izgleda gledanje in opazovanje vrtenja palice in kako zahtevno je, ko se v vrtenju in lovljenju palice preizkusiš sam.

Poskrbeli smo tudi za ozaveščanje o tem, kako sobivati z velikimi zvermi in kako poskrbeti za biološke odpadke v bližini domov. Za predstavitev je poskrbela gospa Vesna, ki je nazorno in z naravnimi materiali predstavila dejavnost Zavoda za gozdove.

Tudi družabne in miselne igre so združile starejše in mlajše. Nekateri so se znova preizkusili, ali jim bo tokrat uspelo razvozlati že pred časom nerešeno miselno nalogo. V učilnici je bilo vseskozi polno obiskovalcev, ki so drug drugega spodbujali pri miselnih izzivih.

Letos so udeleženci srečanja znova lahko tudi mikroskopirali. To je bilo za mnoge nekaj posebnega. Nekateri so pod mikroskopom prvič ogledovali lepoto narave, ki s prostim očesom ni vidna. Drugi so znova navdušeno pogledali pod objektiv svoj preparat in si npr. ogledovali svoj las ...

Poskrbeli pa smo tudi za ozaveščanje mladih o varni rabi interneta in mobilnih naprav. Z zanimivim predavanjem in delavnicami so to delo opravili predstavniki LOGOUTA, ki se profesionalno ukvarjajo z zasvojenostjo z internetom ter gospa Ana iz Zavoda Sena plus, ki je pripravila dve delavnici: prvo z naslovom Kako pomagati svojemu sošolcu - učinek lepe besede ter drugo z naslovom V naravi se bolj varno počutim.

Predstavnici Centra za socialno delo Ribnica sta predstavili aktivnosti centra, sproščeno poklepetali z vsemi mimoidočimi ter se z obiskovalci pogovarjali o možnostih medsebojnega sodelovanja ter oblikah pomoči. Aktivnosti sta predstavili tudi s plakati in zgibankami, ki so bile na voljo vsem in so jih udeleženci lahko odnesli s seboj.

Predstavniki Mladinskega kluba Sodražica so predstavili aktivnostih mladih, izvedli veliko zanimivih iger z učenci in povabili devetošolce v njihove vrste, da se jim pridružijo na dogodkih, ki jih organizirajo v okviru kluba.

Mladi iz kluba Kresnička pa so izvajali glasbene delavnice ter banse in vabili vse generacije, da se jim pridružijo pri petju, igranju na

instrumente in pogovorih. Vse obiskovalce so povabili, da se jim pridružijo pri njihovih vsakoletnih odmevnih projektih.

Likovne delavnice so bile tudi tokrat dobro obiskane. Ustvarjanje s papirjem, risanje ali pa nizanje elementov in sestavljanje ogrlic, zapestnic, uhanov in drugih izdelkov iz usnja in ostalih materialov je pritegnilo tako mlajše kot starejše učence in njihove starše. Nastali so čudoviti izdelki nakita: od uhanov in zapestnic do prstanov, ki bodo krasili zlasti nežnejši spol.

Dneva druženja pa ni brez sladkih dobrot, ki so tudi tokrat nastajale v gospodinjski učilnici. Učiteljci Maja in Mateja sta poskrbeli za vodenje kuharskih delavnic in ob sodelovanju učencev ter obiskovalcev je iz učilnice prijetno dišalo po slastnih in zdravih dobrotah.

Skoraj ni bilo obiskovalca, ki se ne bi ta dan ustavil tudi v športni dvorani. Tam je skozi dopoldne potekal nogometni turnir za fante in dekleta. Tudi navijačev ni manjkalo. Obiskovalci pa so se lahko razgibali tudi ob igranju namiznega tenisa ter dobili strokovni nasvet navdušenega igralca Staneta Gašperiča. Nekateri pa so spretno vihteli loparje za badminton.

Največji ljubitelji premagovanja ovir so se tudi tokrat ustavljali na igrišču, kjer je bil postavljen spretnostni poligon. Učiteljici Veronika in Neža sta skrbeli, da so vse aktivnosti potekale varno.

Pred šolsko knjižnico je potekala delavnica Pridi po knjigo. Obiskovalci so si lahko ogledali razstavo knjig, prebirali knjige ali pa izbrali podarjeno knjigo, zgoščenko, videoposnetek, ki so ga lahko odnesli s seboj.

Preko diaprojekcije fotografij pa so vsi obiskovalci še enkrat podoživeli, kaj vse smo v letošnjem šolskem letu doživeli v okviru pouka, dni dejavnosti in šol v naravi. Z zanimanjem smo se spomnili tudi prireditev in drugih dogodkov, ki smo jih pripravljali, in na katerih smo sodelovali ob našem praznovanju dvestoletnice šolstva v kraju, ter drugih pomembnih dogodkov zadnjih let.

Dan druženja treh generacij nam je znova lepo uspel. Spoznali smo, da šolske aktivnosti in učenje lahko potekajo tudi drugače.

Učenci, strokovni delavci šole, starši in drugi obiskovalci so bili navdušeni nad potekom celodnevnega šolskega dogajanja. Za dobro počutje pa so poskrbeli tudi naši donatorji, Pekarna Ajdič in Mesarija Arko iz Sodražice, saj so nam podarili pekarske in mesne izdelke, za kar se jim iskreno zahvaljujemo. Zadovoljni smo z veliko udeležbo in s pripravljenostjo staršev, babic, dedkov, občanov in drugih udeležencev, da se tako zavzeto poglobijo v prikaze tako že pozabljenih obrti kot pripravo delavnic in aktivnosti, ki so še kako aktualne v današnjem času. V veliko zadovoljstvo nam je, da se v dejavnosti šole vključijo tudi zdravstvene delavke ZD Ribnica in ZP Sodražica, predstavniki Društva upokojencev Sodražice, Društva mažoret Sodražica, Prostovoljnega gasilskega društva Sodražica, Lovske družine Sodražica, Ribiške družine Ribnica, Kluba Kresnička in predstavniki Mladinskega kluba Sodražica, Centra za socialno delo Ribnica, predstavniki Policijske uprave Ljubljana in Policijske postaje Ribnica, Športnega društva Sibor, Zavoda za gozdove Slovenije, Društva paraplegikov ljubljanske pokrajine in Plesne šola Bolero, ki so nam polepšali in popestrili dan druženja ter se predano in aktivno vključili v naše aktivnosti.

Majda Kovačič Cimperman, ravnateljica

SLOVESNOST OB PREIMENOVANJU PODRUŽNIČNE ŠOLE PO DR. JANEZU EVANGELISTU KREKU

V torek, 27. novembra, je potekala slovesnost ob preimenovanju podružnične šole Sveti Gregor, ki deluje v sklopu osnovne šole dr. Ivana Prijatelja Sodražica, v podružnično šolo dr. Janeza Evangelista Kreka. Tako je Slovenija dobila prvo šolo, poimenovano po dr. Kreku.

Datum slovesnosti je bil izbran na rojstni dan Janeza Evangelista Kreka, ki se je rodil pred 153 leti na Svetem Gregorju, v prostorih takratne osnovne šole očetu, učitelju na Svetem Gregorju, in materi, domačinki iz Sodražice. Krek je bil slovenski politik, sociolog, pisatelj, teolog, publicist in časnikar.

Slovesnosti so se udeležili poleg učencev, staršev in zaposlenih tudi visoki gostje: podpredsednik Državnega zbora, Jože Tanko; poslanka Državnega zbora, Ljudmila Novak; dr. Janez Juhant, župan občine Ribnica, Jože Levstek in župan občine Sodražica, Blaž Milavec; načelnik UE Ribnica, Primož Bučan, profesorica s Pedagoške fakultete Ljubljana, dr. Tatjana Devjak; profesor s Pedagoške fakultete Koper, dr. Janez Drobnič; nekdanji ravnatelj šole, Jože Košmrlj, predsednika Muzejskega društva Ribnica: France Ivanec, dekan Ribnice, mag. Anton Berčan; in prodekan Franc Bizjak; župnik na Svetem Gregorju, Andrej Mulej; predsednik GZ Ribnica, Cveto Marinšek; predsednik KGZS, Franc Prelesnik; z območne obrtne zbornice Ribnica: Franc Lesar, Aleš Primc; župani sosednjih občin; ravnateljice in ravnatelji sosednjih OŠ; učiteljice in učitelji sosednjih OŠ; nekdanji zaposleni na šoli in številni domačini Slemen.

Na slovesnosti smo poudarili, da smo ponosni, da naša podružnična šola – kot prva slovenska šola – nosi ime po dr. Janezu Evangelistu Kreku, velikanu slovenske besede, domoljuba in velikemu kulturniku. Bogat kulturni program so pripravili učenci podružnične šole dr. Janeza Evangelista Kreka z mentorici, nekdanji učenci podružnične šole, ki obiskujejo Glasbeno šolo Ribnica, in člani Kulturno-umetniškega društva Sveti Gregor. Slavnostni govornik je bil dr. Janez Juhant.

V dvorani na Svetem Gregorju pa smo v sodelovanju z Muzejskim društvom Ribnica pripravili tudi razstavo o življenju in delu dr. Kreka. Na prireditvi smo od predsednika MD Franceta Ivanca izvedeli, da vse razstavne panoje podarjajo podružnični šoli dr. Janeza Evangelista Kreka Sveti Gregor, saj menijo, da je tu pravo mesto za stalno razstavo o dr. Kreku, za kar smo jim iskreno hvaležni.

Ideja o novem imenu podružnične šole se je rodila na prireditvi v počastitev 100-letnice smrti dr. Janeza Evangelista Kreka, prav v dvorani na Svetem Gregorju, lansko leto, 3. junija 2017. Gospod Aleš Primc je v svojem nagovoru spodbudil domačine, da se zavamejo, da Krek v svojem rojstnem kraju poleg spominske plošče z reliefom dr. Kreka na pročelju šole dobi še »šolo«, ki bo nosila njegovo ime in širila njegov duh učenosti naprej skozi mnoge generacije Slemencev in Slovencev. Ideja je padla na plodna tla, saj so domačini v dveh dneh zbrali podpise in gospod Vinko Levstek je pripravil zapis o pobudi. Predsednik KUD Sveti Gregor, Rudi Adamič, je dodal pisno podporo k predlogu za preimenovanje in

že tri dni po dogodku, 6. junija, smo na šolo prejeli dopisa in pobudo za začetek postopka preimenovanja podružnične šole.

V pobudi so zapisali, da je dr. Krek eden najvidnejših Slovencev v vsej zgodovini, ki ima svoje korenine v Slemenih. Bil je človek, ki je razumel in doumel resnost in potrebe časa, v katerem je živel; pa ne samo razumel, temveč je svoje rojake s svojim požrtvovalnim delom in angažiranostjo tudi odločno usmerjal. V zapisu so izpostavili najbolj pomembne karakterne poteze in lastnosti dr. Kreka: nesebičnost, pogum, rahločutnost, bil je izreden organizator in je znal zbrati svoje sodelavce, naprej ga je gnala ljubezen do bližnjega. Njegova srčna dobrotu in preprostost sta osvajala ljudi.

V želji, da se tudi za prihodnje rodove ohrani spomin na našega slavnega rojaka in pomembno osebnost v slovenski zgodovini, so domačini in kulturniki predlagali, da stečejo postopki in razprave o preimenovanju šole.

Celoten učiteljski zbor šole je bil s predlogom seznanjen na pedagoški konferenci, 4. julija, in po razpravi je bil soglasno sprejet sklep, da podpiramo preimenovanje POŠ Sveti Gregor v POŠ dr. Janeza Evangelista Kreka. S pobudo osnutka o preimenovanju šole je bil v septembru seznanjen tudi svet staršev in svet šole. Vse gradivo je bilo nato predano v obravnavo še občinskemu svetu občine Sodražica, ki je ustanoviteljica OŠ dr. Ivana Prijatelja Sodražica, ki ima v svoji sestavi tudi podružnično šolo in enoto vrtca pri šoli. O svoji nameri o preimenovanju šole pa je bil s predlogom pobude seznanjen tudi župan Občine Ribnice, ki je financer naše podružnične šole in ki je preimenovanje tudi vseskozi podpiral. Občinski svet Občine Sodražica je predlog o preimenovanju šole obravnaval na redni seji, 6. decembra 2017, in po skrajšanem postopku je bil sprejet odlok o spremembi Odloka o ustanovitvi javnega izobraževalnega zavoda OŠ in v 1. in 2. členu dodano, da se naziv Podružnična šola Sveti Gregor nadomesti s Podružnična šola dr. Janeza Evangelista Kreka Sveti Gregor.

Tako je od ideje do uradne realizacije in formalnih postopkov minilo točno pol leta in šola nosi ime po dr. Kreku, kar daje poseben pečat in identiteto kraju in ljudem tega kraja.

Iskrena zahvala gre vsem domačinom, ki so s složnim delovanjem pokazali, da jim je mar za šolo v kraju in za njen nadaljnji obstoj ter razvoj.

Vsi na šoli smo ponosni, da bo Krek in njegov duh živel z novimi generacijami, ki bodo stopale v našo hišo učenosti na Svetem Gregorju.

Majda Kovačič Cimperman, ravnateljica
OŠ dr. Ivana Prijatelja Sodražica

